

Ο' ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΑΓΑΓΑΝΓΡΑΦΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ
Γ'

ΑΡΙΘΜ

54

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. ASTORIA 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy

Vol. III. No. 54. — February 28, 1937.

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

'Ονοματεπώνυμον νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεύς

Φεβρ. 7	Μιχαήλ Γ. Πριάρης	Φωτειν Μ. Πέτρου	Wheeling, W. Va.	Αιδ. Δημήτριος Σακελλαρίδης
» 7	Κωνστ. Μολογύρης	Παναγιώτα Καρσογιάννη	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Δανιήλ Γαμβρίλης
» 7	'Αναστ. Παντελίδης	Αίκατ. 'Ιορδανίδη	Detroit, Mich.	Αιδ. Γεώργ. Πετρίδης
» 7	Νικόλαος Τσιμπούκος — Παναγ. Παπαζαφειρούλου	Παναγ. Παπαζαφειρούλου	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Δανιήλ Γαμβρίλης
» 7	Δημήτριος Κ. Τερζήνης	Ιουλία Α. Νικολάου	Ann Arbor, Mich.	'Αρχιμ. Μιχ. Κοντολέων
» 7	Διονύσιος Π. Διαμαντόπουλος	Φιλία Ε. Κόντου		
		(Τὸ γένος Κ. Ταλαβέρου)		
» 13	'Ανδρέας Ριζόπουλος	Αρχοντούλη Θ. Λοΐζου	Cleveland, Ohio	'Αρχιμ. Χρυσόγ. Λαυριώτης
» 11	Διαμαντής 'Αποστολάτος	Ελένη Καραζάτου	Akron, Ohio	Αιδ. Ιωάν. Καπηνενᾶς
» 14	Νικόλαος Κ. Δεδές	Σταυρούλη Κ. Χρυσοσπάθη	Chicago, Ill.	Αιδ. Νικήτας Κεσές
» 14	'Ιωάννης Σ. Σκυτζῆς	Γεωργία 'Ι. "Αρνου	Lynn, Mass.	'Αρχιμ. Χριστ. 'Αργυρίδης
» 14	Στέργιος Δ. Τσιμπίκας	Αντιγ. Γ. Ματσιουόνη	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Δανιήλ Γαμβρίλης
» 14	Βασίλειος Α. Νικολάου	Ασπασία Ν. Κουκούρη	New York City	Αιδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 14	Χρήστος Σκανδάλης	Σοφία Μακρέα	Ann Arbor, Mich.	'Αρχιμ. Μιχ. Κοντολέων
» 14	'Αναστάσιος Μπάνος	Αίκατ. 'Ηλ. Περνοκούκη	Detroit, Mich.	Αιδ. Γεώργ. Πετρίδης
» 14	Κλεόδημος 'Ι. Παρδάλης	Αργυρώ Γ. Ριταρίδου	Toronto, Ont., Can.	'Αρχιμ. 'Ιερόθ. Σταύρου
» 14	'Ηλίας 'Αγγελόπουλος	Μαρία Μπαρδούλη	New York City	'Αρχιμ. Χρυσόστ. Παπαλάμπρου
» 14	Δημήτριος 'Ι. Πορφύρης	Βασιλική Γ. Στρουμπούλη	Boston, Mass.	Αιδ. Παρ. Παπαθεοφράστου
» 14	Χαράλ. Α. Κεραμίδας — Κωνσταντίνα Ι. Μουλαραδέλη		Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδης
» 14	Κυριάκος Α. Κυριακίδης	Αναστασία Θ. Σκαδᾶ	Brooklyn, N. Y.	Αιδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 14	Alfred Vincent Januzzi	Άλεξάνδρα Γ. Καλοερᾶ	New York City	Αιδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 14	Νικόλαος Γ. Γεωργελῆς	Εὐγενία 'Εμμ. Χάλασα	New York City	'Αρχιμ. Δωρ. Μπουραζάνης
» 14	'Ιωάννης 'Α. Παγώνης—Μαγδαληνή Ι. Σαντουρινάϊον		Newark, N. J.	Αιδ. Γεώργ. Σπωριδάκης
» 14	Νικήτας Κ. Καζώνης	Άμαλία Π. Καραγιάννη	Joliet, Ill.	Αιδ. Δημιούρηνης Προδρομίδης
» 18	'Ιωάννης Γ. Πάππας	Ενέργος ούνη Ανύγουστίνου	Seattle, Wash.	Αιδ. Στέφ. Φουτρίδης
» 18	Δημήτριος Κουφούλης	Ελένη Π. Κορίνη	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδης
» 21	'Εμμανουήλ Α. Μαρνιεράκης — Μαρία Ι. Μαστοράκη	Μαρία Ι. Μαστοράκη	Brooklyn, N. Y.	Αιδ. Βασίλ. Μιχαλόπουλος
» 21	Παναγιώτης Καλημύτσης	Μαρία Κυριακοπούλου	Martins Ferry, Ohio	Αιδ. Βασίλ. Πανταζόπουλος
» 21	Δημήτριος Ι. Δυφακλῆς	Violet M. Berry	Chicago, Ill.	Αιδ. Δημητρ. Παπαντωνίου
» 21	Σοφοκλῆς Φ. Χρήστου	Ενανθία Μ. Νάνου	Philadelphia, Pa.	Αιδ. Δημήτριος Γκόλλαρος
» 21	Δημήτριος Α. Μίτσινίκος	Παναγιώτα Δ. Μωριάτου	Biddeford, Me.	Αιδ. Μιχαήλ 'Ανδρεάδης
» 21	'Ελενθ. Β. 'Ανθώλης — Τροανταφύλια Θ. Βαυάκου		Jamaica, L. I., N. Y.	
		(Τὸ γένος Μ. Πλαγιώνη)		
» 21	'Ηλίας Α. Σιάτης	Σταυρούλη Δ. Αναργύρου	Poughkeepsie, N. Y.	
» 21	Νικόλαος Χ. Γιάνναρης	Παναγιώτα Γ. Μπουλαχάνη	Bronx, N. Y.	Αιδ. Βασίλ. Βρυνιώτης
» 21	Richard L. Kennedy	Ευγενία Π. Δεσποτοπούλου	Chicago, Ill.	Αιδ. Καλλίν. Χατζηλάμπρου
» 21	Ενστράτιος Α. Καλαντζῆς	Λαζαρία Χατζημανώλη	Brooklyn, N. Y.	Πανοσ. 'Αντ. 'Ιστρίδης
» 21	'Ηλίας Ν. Λαρδᾶς	'Ελένη Κ. Ψαράϊου	Brooklyn, N. Y.	Αιδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 21	Δημήτριος 'Εμμ. Βλάχος	Ruby V. Taylor	New York City	Αιδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 28	Ενάγγελος Θ. Τσαμίσης	Εβαγγελ.-Ελενθ. Ι. Μπίμπα	San Diego, Cal.	Αιδ. Νικόλαος Δανιήλ
» 28	Larry Zanola	Χαροκλεία Π. Ανθεντοπούλου	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. 'Αρτέμιος Σταματιάδης
			Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμανός Πολυζωΐδης
				'Αρχιμ. Γερμανός Πολυζωΐδης

Παρακαλούνται δοι έτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἔθδομάδας καὶ δὲν Өλέπουν τὸ δινομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Αριθ. 54.

Διευθυντής: Αρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΥ JOHN ROCKFELLER ΚΑΙ ΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ ἀκόμη ποίαν ἐντύπωσιν προύξενεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἡ ἔκκλησις, τὴν ὅποιαν ὁ ἐντιμότατος Ἰωάννης Ρόκφελλερ ὁ νεώτερος ἀπηγόρυνε πρὸ δὲ λίγων ἡμερῶν διὰ τοῦ φαρισαϊκοῦ πρὸς αὐτάς.

«Εἶναι ἀνάγκη, εἶπεν, ὅπως ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ ἀποβάλουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν μία ἑκάστη διδασκαλίαν, δημιουργῆσιν μέτωπον ἑνιαῖον διὰ νὰ ἀνακόψουν τὸ φεῦγα τοῦ ὑλισμοῦ, τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ἐγωισμοῦ, καὶ ἐξ ἄλλου ἀνορθώσουν τὰς κλονιζομένας παραδόσεις καὶ τὰς καταπεσούσας ἡθικὰς ἀξίας καὶ ἀρχάς.»

Δὲν εἶναι σημερινὴ ἡ συναίσθησις τῆς ἀνάγκης ταύτης, οὕτε ἀγνωστος εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον μία προσπάθεια ἐνώσεως αὐτοῦ, ὡς ἦτο τὸ πάλαι. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εὐγενεῖς ἐκπρόσωποι τῶν διαφόρων Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ ἔκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν συζητοῦν τὸν τρόπον τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν. Εἰς δὲ τὴν Ἀνατολὴν ὁ πόθος οὗτος εἶναι ἀκόμη ἀρχαιότερος, διάχυτος ἰδίᾳ εἰς τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν. Τὰ σχίσματα καὶ αἱ αἰρέσεις δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν. Παρὰ ταῦτα, ὅταν αὕτη ἔβλεπε ποῦ ὠδήγησαν αἱ ἀπολυταρχικαὶ ἀξιώσεις ἄλλης Ἐκκλησίας πᾶν μέσον μετεχειρίσθη ὑποχωρητικότητος καὶ συμβιβασμοῦ. Καὶ ὅταν ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπέκοψε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπὸ τὸν κοιμὸν τῆς Ὁρθόδοξίας, καὶ ὅταν πάλιν ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀπεσπάσθησαν αἱ Διαμαρτυρόμεναι Ἐκκλησίαι, ἡ Ὁρθόδοξος δὲν ἔπαυσεν εὐχομένη «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» καὶ ποδοῦσα ταύτην χωρὶς καμμίαν ἀξιώσιν διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὕτη ἦτο μία καὶ ἡνωμένη.

Ατιχῶς τὸ κακὸν προύχωρησεν. «Απαξ ὁ ἀρχαῖος τοῦ Χριστοῦ χιτῶν ἐσχίσθη, τὰ σχύματα διεδέχθησαν τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ, καὶ σήμερον ἐν ταῖς Ἡνωμένας Πολιτείαις μόνον, ἔχομεν διακοσίας παραφύαδας Ἐκκλησιῶν, ποὺ προσῆλθον ἀπὸ τὴν Καθολικὴν καὶ τὰς Προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας. Κατήντη-

σεν ἀκόμη καὶ γυναικες νὰ ἰδούνονται Ἐκκλησίας καὶ νὰ παρουσιάζωνται ὡς λειτουργοὶ τοῦ Υψίστου.

Μεταξὺ πολλῶν ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ εἶναι ἐλάχισται, ἀλλὰ τὸ χάσμα μέγα. «Αλλα πάλιν Ἐκκλησίαι, μολονότι λέγονται Χριστιανικαί, δὲν πιστεύουν εἰς Χριστόν. Καὶ ἄλλαι ὀθούμεναι ἀπὸ ισχυρὸν ὀρθολογισμὸν περιέπεσαν εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ αὐτοῦ τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅμως ἐξακολούθουν νὰ παρουσιάζωνται ὡς Θρησκεῖαι καὶ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, μὲ ἀνείπωτον ἀντικειμενικὸν πλέον σκοπὸν νὰ συγκρούωνται πρὸς ἄλλήλας.

Ο ἀντίκτυπος ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἐθνῶν καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ παρουσιασθῇ μὲ τόσας ἀμλιότητας, ἐπὶ τῶν ὅποιων θρηνούμεν. Ἐξετάζων τὴν κατάστασιν ὁ νέος Δεκατοντατος Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Πρίνσεπον Αἰδεσ. Ιωάννης Α. Κακέν εὐρίσκει, ὅτι ποὺ τῶν διανοούμενων ἀνθρώπων τὸ πλειό τρομακτικὸν γεγονός εἶναι τὸ χάσμος, εἰς τὸ ὄποιον ὁ ὑλισμὸς ἐβύθισε τὸ ἀνθρώπινον γένος. «Ο κόσμος εἶναι εἰς τὸ χειλος τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς χρεωκοπίας. Εἰς τὰς γνώσεις περὶ τῆς ὑλῆς καὶ εἰς ἐφευρέσεις ἐπορχωρήσαμεν ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνον γενεᾶς περισσότερον παρ' ὅτι οἱ πρόγονοί μας εἰς διάστημα ἔικοσιν αἰώνων. Καὶ ὅμως τὸ κατάντημα εἶναι πόλεμοι καὶ πεῖνα. Ἡνώσαμεν φυσικῶς τὸν κόσμον μόνον διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσωμεν εἰς σφροδότας παγκοσμίους διαιρέσεις. Παρὰ τὰ πολυπληθῆ μέσα τῆς εὐτυχίας, ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκεται εἰς σύγχυσιν εἰς τὴν σκέψιν καὶ ἀσθενής εἰς τὴν καρδίαν.

Δὲν εἶναι παράξενον, ὅτι ὁ κ. Ιωάννης Ρόκφελλερ, εὐρών εὐκαιρίαν ἀπὸ μίαν συνέλευσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεθοδιστῶν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκει, ἐθεώρησε καθῆκον νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὸ κῦμα τοῦ ὑλισμοῦ. «Αλλὰ προέξενεὶ ἐντύπωσιν καταπληκτικήν, ὅτι εἰς λαϊκός, πανίσχυρος ὑλικῶς, δὲν βλέπει ἄλλον τὴν σωτηρίαν παρὰ εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς μίαν ὁμοσπονδίαν συεργασίας.

Καὶ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἀς τὸ ὅμολογήσωμεν

δλοι οι Κληρικοί, δλων τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν αὐσθανόμεθα πρωτίστως ως ἐντροπὴν διὰ τὸν ἑαυτόν μας.

”Αν ἡ ἔκκλησις τοῦ Ἰωάννου Ρόκφελλερ πρὸς μίαν συνεργασίαν τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχῃ σκοπὸν τὸ σταμάτημα τῶν ἡθικῶν καὶ κοινωνικῶν κατακλυσμῶν, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀμέσως μία μομφὴ καὶ δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀκόμη μεγαλειτέρα, ἀν ἀφήσωμεν τὰ κύματα αὐτὰ νὰ ἀποτελειώσουν τὴν καταστροφήν. ”Ηδη αἱ Ἐκκλησίαι πληρῶνται. Διακόσιαι παραφυάδες Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν μόνον ἐν Ἀμερικῇ. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι φέρουσαι τὴν κατηγορίαν, ὅτι εἶναι Ἐκκλησίαι μαραμέναι, ἔξακολουθοῦν νὰ ἀντιμάχωνται πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ σπαράσσωνται ἀπὸ ἐσωτερικοὺς ἐγωισμούς. Καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐσωτερικήν της ἐνότητα καὶ τὴν σιδηρῶν πειθαρχίαν, δοκιμάζει κατὰ τὸν τελευταίους καιροὺς σεισμοὺς συγκλονιστικούς. Οἱ Οὐνίται, τοὺς ὅποιους εἶχε σχηματίσει μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου, ἀποτινάσσουν τὸν ζυγὸν καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν. Εἰς τὸ Μεξικόν, τὴν Βαναρίαν καὶ ἀλλαχοῦ αἱ ἀπόλειαι τοῦ καθολικισμοῦ εἶναι ἀφαντάστως μεγάλαι. ”Αν σήμερον ἀφίνετο ὁ Ἰσπανικὸς Λαός νὰ κάψῃ δημοψήφισμα, θὰ ἔξεδηλοῦτο, ἐν πλειοψηφίᾳ μεγάλῃ, κατὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ δλαι μαζὶ αἱ Ἐκκλησίαι μισοῦνται ἀναμεταξύ τῶν περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι τὰ διάφορα ἀντίζηλα Κράτη.

Τί περιμένουν λοιπὸν αἱ Ἐκκλησίαι;

Τὴν κραυγὴν ταύτην καθιστᾶ ἀκόμη περισσότερον ὁδυνηρὰν μία διαμαρτυρία, ποὺ ἥλθε συγχρόνως καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ρόκφελλερ.

”Ιεραπόστολοι Ἀναβαπτισταὶ ἐφαντάσθησαν, ὅτι θὰ εῦροισκον ἔδαφος πρόσφορον εἰς προπαγάνδαν μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς Ὁρθόδοξου Ρουμανικοῦ Λαοῦ. Καὶ ὅταν παρεπονέθησαν διὰ τὴν ἀντίστασιν, ποὺ συνήρησαν εἰς τὰς ἀντιχοιστιανικάς τῶν ἐνεργείας, ὁ ἐν Λονδίνῳ Ρουμᾶνος δικηγόρος κ. Σεϊνέσκου ἔδωκε τὴν πλέον ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν: «Δὲν μᾶς χρειάζονται ἐν Ρουμανίᾳ αὐτόλητοι ιεραπόστολοι καὶ ξένοι προπαγανδισταῖ!»

”Αν αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ἔνωθοῦν, μάταιον τὸ κήρυγμά των ὑπὲρ τῆς εἰοίνης τοῦ κόσμου καὶ συμφιλιώσεως τῶν Λαῶν. Δὲν δύνανται νὰ μεταδώσουν καὶ ἐπιβάλουν ὅ,τι δὲν ἔχουν αἱ ἴδιαι ἐν ἑαυταῖς καὶ ἀναμεταξύ τῶν.

”Αλλ’ ἵνα ἔνωθοῦν, προϋπόθεσις ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ κατάταυσις τῆς προπαγάνδας καὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ τῆς μιᾶς κατὰ τῆς ἀλλῆς. ”Αναγινώσκομεν καὶ ἔτος πίνακας: «τόσαι χιλιάδες καθολικοὶ ἔγιναν προτεστάνται, ἡ τόσαι χιλιάδες προτεστάνται ἔγιναν καθολικοί», ”Ἐν ὀνόματι τίνος Χρι-

στοῦ δημοσιεύουν τοὺς πίνακας τούτους; Καὶ πῶς δὲν ἔρυθροι ἔκεινοι, ποὺ τοὺς δημοσιεύουν; Καὶ πότε θὰ κατέπαινε τὸ ὄνειδος τοῦτο, τὸ ὅποιον τόσον ἐκθέτει καὶ ἔξασθενεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;

Τὴν ἀγανάκτησιν ταύτην αἰσθανόμεθα βαθύτερον ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἶχε καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν Ιεραπόστολὰς εἰς τὰς καλὰς ἡμέρας τῆς Βυζαντίνης Αὐτοκρατορίας. ”Αλλὰ δύναται νὰ καυχηθῇ, ὅτι ἀπέστελλεν αὐτὰς ὃπου δὲν εἶχε κηρουχῆν Χριστός, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Δὲν προσηλύτισε Χριστιανοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Δὲν κατεδέχθη νὰ διαφθείρῃ συνειδήσεις καὶ καρδίας καὶ μάλιστα μὲ χρήματα καὶ μὲ ὑποκρισίας. ”Υφίσταται ὅμως ἡ ἴδια τὰς ἐπιθέσεις τῶν διαφόρων προπαγανδιστῶν. Κάτω εἰς τὴν πατρίδα. Εἰς τὴν Ἀνατολήν. ”Υφίσταμεθα καὶ ἔδω, ως θὰ ἀναπτύξωμεν προσεχῶς.

”Η ἔκκλησις τοῦ Ἰωάννου Ρόκφελλερ βαθύτατα μᾶς συγκινεῖ. Τὴν αἰσθανόμεθα, διότι βλέπομεν εἰς ποιὸν κατάντημα περιῆλθον αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι. ”Αλλὰ διὰ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ καταπαύσουν οἱ προσηλυτισμοὶ καὶ αἱ προπαγάνδαι ἀπὸ μέρους τῆς Καθολικῆς καὶ τινῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν. ”Ανευ τούτων ἡ εἰλικρινὴ συνενόησις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ συνεργασία δὲν εἶναι δυνατή.

Καὶ μὲ ἀλληλοσυγχρονομένας Ἐκκλησίας, βαδίζομεν πρὸς τὸ μοιραίον.

ΕΛΛ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατικούς Προϊσταμένους καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικά Συμβούλια τῶν Κοινότητων τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

”Επειδὴ συμβαίνει πολλάκις Ἱερεῖς καὶ Κοινοτικά Συμβούλια ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ των μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ ἀπαντῶσιν εἰς πολλὰ αὐτῆς ἔγγυραφα καὶ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων διὰ μιᾶς μόνον ἐπιστολῆς των, παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως δὲν ἔκαστον ζήτημα ἡ θέματα δίδητε ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν, διότι σήμερον ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διάφορα Τμῆματα ὑπηρεσιῶν, εἰς τὰ διάφορα ἀναφέρονται αἱ διάφοροι ὑποθέσεις, καὶ ἔκαστον ἔξι αὐτῶν κρατεῖ ἰδιαιτέρον Ἀρχεῖον.

”Η ἀπάντησις εἰς ἔκαστον θέμα χωριστὰ εύκολύνει τὰ μέγιστα τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ Εὐλαβέστατοι Ἱερατικοὶ Προϊσταμένοι καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικά Συμβούλια θὰ λάβωσιν ὑπὸ σημείωσιν τὴν παράκλησιν αὐτὴν διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀλληλογραφίαν αὐτῶν.

”Ἐν Ἀστορίᾳ τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου 1937

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ)

Αἰσθεῖμ, Δημ. Μεδδίση
Τεφ. Προϊσταμένου της Κοινότητος
Augusta, Ga.

ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ "Η ΤΕΛΩΝΗΣ;

«Οσα προεγράφη, είς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη. (Ρωμ. ιε'. 4)

Δηλαδή: "Ολα τὰ θεόπνευστα λόγια, τὰ ὅποια ἐγράφησαν εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία, λέγει οἱ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐγράφησαν διὰ νὰ διδάσκουν καθημερινῶς τοὺς Χριστιανούς καὶ νὰ τοὺς ὀδηγοῦν ἀκαταπαύστως εἰς τὴν ὄδὸν τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος, τῆς ἀρετῆς, τῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας.

Καὶ ἡ Παραβολὴ λοιπὸν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου πρὸς καθοδήγησιν ἡμῶν καὶ διδασκαλίαν ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐγράφη εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐεγγέλιον. Καὶ πολὺ σοφῶς ἔκανον οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀναγνώσκεται τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Τριωδίου, ἀπὸ τῆς ὅποιας ἀρχῆς, ἡ κατ' ἔξοχὴν περιόδος τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ καθαρισμοῦ ἐκάστου Χριστιανοῦ ἡ περιόδος τούτεστιν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἔκαστος Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὴν ἔξομολόγησιν καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀχράτων Μυστηρίων, διὰ νὰ ἔσοτασῃ ὡς πραγματικὸς Χριστιανὸς τὴν Λαμπροφόρον τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν.

"Αν ἔξαιρέσωμεν μίαν μερίδα Χριστιανῶν οἱ ὅποιοι είναι μόνον κατ' ὄνομα Χριστιανοί, δὲν ὑπάρχει καμιάλια ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦν ἐνδομύχως καὶ μετὰ θέρμης ἀποθέλουν εἰς τὸν ψυχικὸν αὐτὸν καθαριμόν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καταφλέγονται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἀκολουθῶσι τὴν ὄδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ ζῶσι τὴν ἐν Χριστῷ ζωήν· πολὺ ὀλίγοι δικαίως τὸ κατορθώνουν, καὶ διὰ πολλοὺς μὲν καὶ διαφόρους ἄλλους λόγους, πρὸ πάντων δικαίως διότι, διαπράττομεν μὲν τὸ κακὸν διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας προσωρινὴν εὐγαρίστησιν ἡ ὑλικὸν κέρδος, συνερχόμενοι δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν ἀποφασίζομεν ἀμέσως καὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν νὰ συμφιλιωθῶμεν μὲ τὸν Θεόν, ζητοῦντες τὸ ἔλεος Του καὶ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακὰ τὸ ὅποια ἐκάμαμεν. Δὲν πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς. Καὶ δὲν κάμνομεν χρῆσιν, δπως πρέπει, τοῦ μεγάλου προνομίου, ποὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον· τοῦ προνομίου τῆς κατ' εὐθεῖαν συνομιλίας καὶ συνεννοήσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Δημιουργόν, διὰ τῆς προσευχῆς.

Πολὺ ὀλίγοι Χριστιανοὶ δὲν γνωρίζουν τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. Καὶ ὅλοι σχεδὸν γνωρίζομεν τὴν κεντρικὴν ἰδέαν καὶ τὸ κυριώτερον ἥμικὸν αὐτῆς συμπέρασμα: «Ο ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται...» Ἐμφέσως δικαίως διδασκόμενα ἀπὸ τὴν αὐτὴν παραβολήν, ὅτι μεγίστη είναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς, ὅτι πάντα τὰ κατὰ Χριστὸν ἀγαθὰ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀπαράθατον δρόν: «Η προσευχὴ νὰ γίνεται μὲ καρδίαν καθαράν, φιλάδελφον, ἀπτηλαγμένην παντὸς μίσους, παντὸς φθόνου, καρδίαν μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν κακῶν του. Πρὸ πάντων δὲ ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ προφέρηται μὲ ἀντανακλαστικήν, σατανικήν, μισοῦσι μὲν καὶ ἀποστρέφονται οἱ ἄνθρωποι, οὐδέποτε δὲ τὴν ἀνέχεται ὁ Πατήρ ὁ Πανάγαθος.

Οὐαλεῖ ἡ παραβολὴ περὶ τῆς ἐν τῷ Ναῷ προσευχῆς.

Θὰ δημιύσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας προσευχὴν μας. Πῶς δηλαδὴ συμπεριφερόμεθα εἰς τὸν Ναόν, πῶς προσευχόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐάν ἐν τῆς προσευχῆς μας αὐτῆς δικαιούμεθα νὰ περιμένωμεν τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτημάτων ἡμῶν.

Φίλε ἀναγνῶστα, γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ψέξω καὶ νὰ κατηγορήσω κανένα· ἡ πρόθεσίς μου εἶναι νὰ παρουσιάσω τὰ κακά, τὰ ὅποια συμβαίνουν κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς μας, τῆς Θείας Λειτουργίας, εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας, μὲ τὴν ἐλπίδα δι, δταν τὰ βλέπωμεν καὶ τὰ ἀναγνωρίζωμεν εἶναι δυνατὸν καὶ νὰ τὰ διορθώσωμεν. Ἰσως τὸ ἱερὸν αὐτὸν καθῆκον τὸ ἐκτελῶ διωσδήποτε σκληρῶς ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει ἀπὸ ἀγαθὴν πρόθεσιν διότι πιστεύω ὅτι ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶναι μαμψόθερπον, οὔτε χαϊδεμένο παιδί, τὸ δποῖον δὲ κληρικὸς θὰ ἦτο ἀνάγκη πάντοτε νὰ κολακεύῃ εἰς βάρος καὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς τοῦ Χριστιανοῦ, ψυχικῆς σωτηρίας. 'Απ' ἑναντίας πιστεύω ἀληθαδάτως, ὅτι διὰ τῆς ἀληθείας καὶ μόνης δύναται νὰ ἐπέλθῃ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος, ψυχικὴ ἀνακαίνισις κατὰ Χριστὸν βίος, πραγματικὴ καὶ μόνιμος σωτηρία.

Ἐκ τῆς πολυνεοῦς, σχετικῶς, ἐκκλησιαστικῆς μου διακονίας, ἐσχημάτισα μίαν θλιβεράν πεποίθησιν: "Οτι ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐλληνες, κατὰ πλειονότητα, δεικνύομεν διτι δικοιάζομεν τὸν Φαρισαῖον μᾶλλον, παρὰ τὸν Τελώνην κατὰ τὴν προσευχὴν μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν, δεικνύομεν, διτι τὴν θεωροῦμεν τόπον κοσμικῆς σύγκεντρωσεως μᾶλλον, τόπον ἐπιδείξεως, παρὰ τόπον προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας τοῦ Θείου. Διὰ τοῦτο καὶ συγχάζομεν εἰς αὐτάς, δταν γνωρίζωμεν διτι θὰ ἔχει κόσμο, δηλαδὴ δταν θὰ συρρεύσῃ ἐκεὶ πολὺ πλῆθος, διὰ τὸν ἔνα ἡ τὸν ἄλλον λόγον, δὲν ὅποιος λόγος, πολλὰς φοράς δὲν ἔχει καμιάν σχέσιν πρὸς τὸν ἀληθινὸν προορισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν διαδικήν προσευχήν. Πολὺ φοβοῦμαι, διτι δὲν είναι κυρίως ἡ εθεόβεια καὶ δὲ πόθος τῆς προσευχῆς, τὰ ὅποια μᾶς ἐλκύουν τόπον πολλοὺς εἰς τὰς Ἀγρυπνίας, τὸν Χαιρετισμὸν τῆς Θεοτόκου, τὸν Ἐπιτάφιον, ἡ καὶ τὸ "Άγιον Πάσχα" οὔτε καὶ εἰς τὰς Ἀρχιερατικὰς Λειτουργίας. Ἡ περιέργεια, ἡ δίψα μας διὰ τὰ σπάνια θεάματα, τὸ πάθος τῆς ἐπιδείξεως καὶ ἄλλα δικαίως ἐλατήρια, μᾶς τραβοῦν πρὸς τὸν οἶκον τῆς προσευχῆς καὶ τῆς κατανήσεως. Καὶ ἀπὸ ἔδω ἀλιθῶς, ἀρχῆς μία μαροὰ καὶ ἀτελεύτητος ἀλισσῆς ἀτόπων καὶ ἀσυγχωρήτων ἐκ μέρους τοῦ ἐκκλησιασματος παρεκτροπῶν, τὰ ὅποια, δχι μόνον δὲν μᾶς φέρουν πλησιέστερα πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν Του, ἀλλ' ἀντιθέτως, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' Αὐτοῦ, μᾶς στεροῦν τὸν προνομίου τῆς πρὸ τῆς μακροθυμίας Του εὐλαβοῦς ὑποβολῆς τῶν ψυχικῶν πόνων μας διὰ τῆς προσευχῆς, καὶ μιαίνουν ταύτοχρόνως καὶ καταστηλοῦν τὸν "Άγιον Οἰκόν Του, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχήν μας. Τὸ πάθος τῆς ἐπιδείξεως μᾶς βάλλει εἰς τὸν νοῦν μας, διτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ φορέσωμεν τὰ πολυτελέστερα τῶν ἐνδυμάτων μας, τὰ πολυτιμότερα κοσμήματα τὰ ὅποια συμβαίνει νὰ ἔχωμεν. Νά καταλάβωμεν τὴν καλλιτέχνιαν δέσιν εἰς τὸν Ναόν, ἀπὸ τὴν δοπίαν νὰ βλέπωμεν τὰ πάντα καὶ τὸν πάντας, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς βλέπουν ἡμᾶς. Καὶ οἱ μεγάλοι σταυροί; Καὶ ὁ ἐπιδεικτικὸς ἀστακός τῶν 'Άγιων Εἰκόνων εἰς ιερωτάτας τῆς Θείας Μυσταγωγίας στιγμάς; Καὶ ὁ ἀκοσμός τοῦ προσώπου χρωματισμός; Διατί τὰς λαμπάδας πρέπει νὰ ἀνάπτωμεν αὐτοπροσώπως εἰς τὰ πρὸ τοῦ Τέμπλου μανουάλια;

"Ολα αὐτά, χριστιανέ μου, είναι ἐπίδειξις, ποὺ δὲν συμφωνεῖ καθόλου μὲ τὴν χριστιανικὴν ταπεινωσίαν. Είναι μα-
(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 13)

Αριστοτέλος Α. Βογιατζῆ
Αριστούχου Δημοδιαδικάλον
Cambridge, Mass.

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ ἀριθμόιοι κύκλοι, τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καὶ ἐνταῦθα, δεικνύουν ἔξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, ποὺ εἶναι ἄλλως τε ἐπιβεβλημένον ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς καλῆς ἐμπορικῆς πίστεως, δπως τὰ εἰσαγόμενα ἔδω Ἑλληνικὰ προϊόντα εἶναι ἀρίστης ποιότητος καὶ πρὸ παντὸς νὰ παρουσιάζουν ἀρτίαν συσκενήν, διὰ τῆς ὁποίας προλαμβάνεται πᾶσα ἐπὶ τὸ χεῖρον ἄλλοιώσις αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀληθῶς ὁριότερον καὶ λογικότερον τούτου ἐνδιαφέρον καὶ τοῦτο, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν προστατεύῃ οἰκονομικὰ συμφέροντα, ἀφ' ἐτέρου δέ, ἵνα ἴκανοποιήσῃ τὸν στόμαχον τῶν καταναλωτῶν.

Ἄλλὰ τί νὰ εἴτη τις διὰ πνευματικά τινα προϊόντα, τὰ δοπιὰ εἰσάγονται ἐξ Ἑλλάδος, ὡς βιβλικὰ ἀναγνώσματα, ἢ δίδονται ἀπὸ σκηνῆς ἢ ἐπιδεικνύονται διὰ κινηματογραφικῶν ταινιῶν εἰς τοὺς ὅμογενεῖς μας καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν νεολαίαν μας;

Ἐχω ὑπὸ δικαιούμενον τὴν κινηματογραφικὴν ταινίαν τοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Ο Κακός Δρόμος», ἢ ὁποία ἐπεδείχθη οὐχὶ πρὸ πολλοῦ εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Νέας Ἀγγλίας. Ἡθέλησα νὰ σφυγμομετρήσω τὰς ἐντυπώσεις πολλῶν ὅμογενῶν, οἱ δοποὶ ἀτυχῶς ἀπατηρέντες ἐκ τῆς ἰδέας πρὸ παντὸς ὅτι εἶναι Ἑλληνικὴ ταινία, παρηκολούνθησαν αὐτῆν. «Οἱοι ἀνέξαιρέτως ἔξεδήλωσαν ἀποτροπιασμόν. Δυσανασχετοῦν οὗτοι πρὸ παντὸς, διότι αἱ ἐφημερίδες μας αἱ δοποὶ προσφέρουν ὑψίστας ἔθνικὰς ὑπηρεσίας πάπτουν ἐνίστε θύματα ἐκμεταλλευτῶν καὶ δισφημίζουν ἀπὸ τῶν στηλῶν των ἔργων πρόξενα ἀνυπολογίστον ζημίας, πρὸ παντὸς εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεολαίας μας, τὴν δοποίαν ἀν συγκρατῶμεν ἀκόμη ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ὑγιῶν παραδόσεών μας, τοῦτο δικείλεται ἐν πολλοῖς καὶ εἰς τὸν ἀπὸ περιωπῆς τύπον μας.

Ἐνας μάλιστα φίλος μου ὅμογενής, ὁ δοποὶς παρηκολούνθησε τὴν ταινίαν μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης του, μοῦ ἔλεγεν ὅτι τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων, τὰ δοποὶ συνήθως κατακλύζουν οἱ ἐπιτήδειοι οὗτοι, ἔπειτε νὰ τοῖς λένε: «Κόρφε το» προκειμένου περὶ ἐπιδείξεως τοιούτων θεαμάτων.

Ἐχαρακτήρισε δὲ λίαν προσφυῶς τὸ ἔργον τῶν ὅμογενῶν τούτων τῶν περιερχομένων τὰς παροικίας μας καὶ ἐπιδεικνύουν τοιαύτας ταινίας ὡς «Τσιγγάνικην ἐπινόσιν!»

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἀμφισθητήσῃ τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν, τὴν δοποίαν ἀσκεῖ ὁ κινηματογράφος ἐπὶ τῆς νεολαίας. Τὸ ζήτημα τοῦτο κατ' ἐπανάληψιν ἀπησχόλησε τὸν τύπον, ἡ δὲ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἔχει ἰδρύσει ἰδιαίτερον τμῆμα, τὸ δοποῖον ἔργαζεται διὰ τὴν δημιουργίαν καθαρῶς ἐκπαιδευτικῶν καὶ μορφωτικῶν ταινιῶν. Καταβάλλεται προσπάθεια, δπως ὁ κινηματογράφος ἀποκτήσῃ ἥμολαστικὸν χαρακτῆρα.

Ο 'Αμερικανὸς Γουέλλυ Χαῖνς, ὁ περίφημος βασιλεὺς τοῦ κινηματογράφου, προσθέτει τὰ ἔξης: «Κάθε σκηνὴ καὶ κάθε φράσις εἰς τὸν κινηματογράφον πρέπει νὰ τονώῃ τὴν ἥμικήν.

Ίδου δὲ καὶ τινες ἀπόψεις τοῦ κώδικος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Σχετικῶς μὲ τὸν ἔρωτα ἀναφέρει ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ δε-

βατὴν ἡ ιερότης τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας. Λι ὀνχυτικὴ ἀπιστία δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δικαιολογοῦνται.

Τὰ αἰδοθότιακὲ δράματα δὲν ἐπιδοκιμάζονται ὅπου δὲ εἰναι ἀναπόδοστος ἀνάγκη εἰς ἐν δράμα νὰ ὑπάρχῃ τοιαύτη σκηνή, οἱ καλλιτέχναι ὁρεῖλον νὰ προσπαθοῦν νὰ καθιστοῦν πάντοτε τοὺς ἄρρωνας ἀδυμπαθεῖς.

Ἐπίσην ἀνάγκη νὰ ἀποφεύγεται ὅδον τὸ δινατὸν περισσότερον ἢ ἐμφάνισις τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαττομάτων καὶ παρεκτεποῦν.

Ἐπὶ πλέον, τὸ δποινδαίτερον, οἰδεμία τανία εἰς τὸ γέλων δυγκωθεῖται νὰ θίγῃ τὰς θρησκευτικὰς δοξαδίας, αἱ ὄποιαι εἶναι διαδεδούμεναι εἰς τὸν κόσμον, πολὺ δὲ περιδότερον νὰ παραποιῆται ἡ διδασκαλία τῶν ἰδρυτῶν τῶν θρησκευμάτων, (ώς δινένη εἰς τὴν ἐπιειχθεῖδαν ταινίαν τοῦ «Κακοῦ δρόμου», ἢ ὁποία ἐμφανίζει τὸν Μέγαν Ναζωραίον διδάσκοντα τὴν Μωαμεθανικὴν θεωρίαν «Τὸ περιφρένον φυγεῖν ἀδύνατον!»)

Ἡ ιστορία, τὰ ἔθιμα καὶ αἱ παραδόσεις τῶν λαῶν δὲν θὰ διατρίψωνται, ἀλλὰ θὰ παροντιάζωνται μὲ πνεῦμα δικαιοδύνης καὶ ἀμεροληψίας.

Ίδου αἱ κυριώτεραι ἀπόψεις τοῦ ἥμικου κώδικος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ὅποιων ἐργάζονται δῆλαι αἱ ὁργανώσεις, αἱ ἔχουσαι ὑγιεῖς ἀρχάς, πολιτειακαὶ, ἐκπληριστικαὶ καὶ κοινωνικαὶ.

Ἡ ταινία «Ο Κακὸς Δρόμος» παρουσιάζει τὴν σύγχορον γυναικα, ἐγκαταλείπονταν τὴν θαλπωρὴν τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας καὶ τρεπομένην εἰς ἀναζήτησιν τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων τὴν καταρρύχει μία καὶ μόνη ἰδέα, ἡ ὑπέρομπτος ἐπίδειξις, αἱ ὑπερφρίαλοι ἀξιώσεις καὶ ἡ φιλαράσκευα, ἡ δοποία φθάνει μέχρι νόστεροιοῦ. Ἐτοι δημιουργεῖται γύρω τῆς ὁ φαῦλος κύκλος τῶν κοσμικῶν ἀναγκῶν, ἡ ψυχικὴ κρίσις ἐκ τῆς μὴ ἴκανοποιήσεως τούτων, ἡ νοσηρὰ σκέψις καὶ φαντασία, ὁ ναρκισισμός, ἡ ἀλλαζονεία, ἡ κουφόνοια, ἡ ἐρωτομανία καὶ ἡ ὑστερία. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Κυλεῖται αὕτη εἰς τὴν ἥμικὴν κατωφρέτειν, εἰς τὴν διαφροδάν.

Ἄλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἔρωτῷ: δύναται ἔνας νέος ἡ μία νέα νὰ ἀντικρύσῃ ἀνευ κινδύνου καὶ ψυχικῶν κλονισμῶν μίαν τοιαύτην εἰκόνα; 'Η κρίσις παρ' αὐτοῖς δὲν εἶναι ἔτι ὄργιος, ἡ φαντασία εἶναι πτερωτή, δὲν ἔχει δὲ πλήρως συντελεσθῆ εἰς τὴν συνείδησιν των ἡ ἐμπέδωσις τῶν ἥμικων ἀρχῶν καὶ πεποιηθεῖσαν, τὰς δοποίας ἀγωνίζεται νὰ σφυρηλατήσῃ ἡ πατρικὴ ἑστία καὶ οἱ ἄλλοι παράγοντες, ἡ 'Ἐκκλησία καὶ τὸ Σχολεῖον.

Ἄλλως τε ποίαν ἀγαθὴν ἡ εὐημενὴ γνώμην θὰ μορφώσῃ, ὅταν βλέπῃ ὁ νέος καὶ ἡ νέα μας ἔδω διὰ τολλὰ κορίτσια ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν πατρίδα γίνονται κουνέλια καὶ νευρόσπαστα εἰς τὸ ἀνέμισμα τῶν χαρτονομισμάτων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν κοσμικῶν των ἀπολαύσεων, ἐνῷ πιστεύοντας ὃς ἀλλως τε ἔξης ἀπαλῶν ὄνυχων ἔδιδαχθησαν, διὰ ἡ 'Ἑλληνὶς ἐκπροσωπεῖ τὸν ἰδιαίτερον τύπον τῆς σεμνῆς καὶ ὑπερηφάνου οἰκοδεσποίνης, ἐμτευευτρίας τῶν συντελεστῶν τῆς προσδόου τῶν παρελθουσῶν γενεῶν;

Ἐτοι γκρεμίζονται Ἱερὰ καὶ ἀτίμητα σύμβολα τῆς Ἑλληνίδος, τὴν δοποίαν δῆλον τὸ ἔθνος σέβεται ὡς πρώτην διδάσκαλον του, διότι αὐτὴ ὑπῆρξεν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους ὁ λαϊκὸς στύλος τῆς πίστεως τὴν δοποίαν «μὲ τὸ γλυκούνταχτο γάλα» ὡς λέγει ὁ Σολωμός, ἐστάλαξεν εἰς τὸν 'Ἑλληνα καὶ ἐνεφύσησε τὸ ἀδάμαστον φρόνημα, ποὺ ἔλαμψεν εἰς δῆλους τοὺς μαραύους ἀγῶνας τῆς φυλῆς μας.

Ἄλλ' ἵσως μοὶ ἀντιτείνῃ τις διὰ δυστυχῶν παρεσύρθη καὶ ἡ 'Ἑλληνὶς εἰς τὸ ψεῦμα τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀναστατώσεων' τοῦτο δὲν τὸ παραδέχομαι καθ' ὅλην τὴν γραμ-

μήν, ἀλλὰ μόνον ἔξαιρέσεις, αἱ ὅποιαι ἀλλως τε δὲν λείπουν ἀπὸ καμίαν κοινωνίαν.

Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ αὐτὰς τὰς πτυχὰς τῆς ζωῆς ἀποπλανθέντων κοφασίων καὶ τὰς παρεκτροπὰς μεταμεσονυκτίων καταγωγίων ἥλθον οἱ καλοθεληταὶ αὐτοὶ διογενεῖς νὰ ἔσδιπλώσουν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς νεολαίας μας, ἐνῷ ἔχομεν ἀμέτρητες συνηνέστητες ἀφράστους καὶ μοναδικῆς ἐποποίες εἰς τὸν ὑπέροχον γυναικεῖον κόσμον τῆς πατρίδος, ποὺ ἴμποδοῦν νὰ ποροκαλέσουν εἰς τὰς ψυχὰς τῆς νεολαίας μας ἵεράν ἔκστατιν, φίγη συγκινήσεως καὶ μίαν ἄγιαν λαζτάραν καὶ ἔθνικὴν ὑπερηφάνειαν;

Ίδιον διατὶ δικαιολογεῖται ὁ τίτλος τοῦ ἀρθροῦ μου «Θλιβεραὶ σκέψεις», διότι ταινία ὡς ἡ τοῦ «Κακοῦ δρόμου» χύνουσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων μας δηλητήριον ἀπογοητεύσεως περὶ τῆς μαραχούντης πατρίδος των καὶ δὲν δίδουσι τὸν ἔθνικὸν ἔκεινον δημιουργικὸν παλμόν, οὗ ἔχουσι ταῦτα ἀνάγκην.

Δικαίως δὲ ἡ Στὴ Διεύθυνσις τοῦ «Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ» ἐπέστησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ὁμογενῶν ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος, ἐφ' ὃ συγχαίρω αὐτὴν ὑερωμῶς.

Εἰς τὸ δημείον αὐτὸν τελειώνει νὰ ἔν εἰδει διαμαρτυρίας, πατρικὴ κραυγὴ τοῦ κ. Ἀρ. Βογιατζῆ διὰ τὸν καταπρόσθιον τῶν ιδιανικῶν τῆς ὄμογενείας μας, δι' ἀθλίας κινηματογραφικῆς ταινίας.

Εἰς τὸ δημείον αὐτὸν τελειώνει νὰ διαμαρτυρία τοῦ κ. Βογιατζῆ, κατόπιν τῆς τοῦ Αἰδεσμοῦ. Πάνου Κωνσταντινίδος δημοσιεύθισης εἰς προγούμενον τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ τούτου.

Ἄλλὰ δὲν τελειώνουν εἰς αὐτὸν καὶ αἱ διαμαρτυρίαὶ ὀλοκλήρου τῆς ὄμογενείας. Καὶ ἐφιστᾶμεν τὴν προσοχὴν τῶν εὐλαβεστάτων Ἐφημερίων καὶ τῶν διδασκάλων καθὼς καὶ τῶν Ἐντιποτάτων Διοικητικῶν Συμβούλιων εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπιδείξεως τοιούτων ταινιῶν πρὸ τῶν δημάρτιων τῆς ὄμογενείας μας καὶ πρὸ παντὸς τῆς Νέας μας Γενεᾶς.

Συνιστῶμεν θερμότατα, ὅπως γὰρ ἔξαπατῶνται ἀπὸ τὰς διαφυγίδεις «Ἐλληνικὴ Ταινία». Ἀγαπῶμεν πολὺ μέχρι λατρείας τὴν πατρίδα Ἐλλάδα μας καὶ δὲν θέλομεν κατ' οὐδένα θύγον νὰ διδῷμενται ἐν Ἀμερικῇ μὲν ἐπιδείξιν κινηματογραφικῶν ταινιῶν νὰ θεατρικῶν παραστάσεων, τῶν ὀπίσιων αἱ ὑποθέσεις καὶ ἡ αἰδοχρότης τῆς γλώσσης εἰνὲ παρηγένεται μόνον ἀπὸ τὰς κοινωνικὰς ὑπονόμους τῆς ἀποβάθρας τοῦ Πειραιῶς. Η Ἐλλάς μας δὲν εἰνὲ τέτοια ὡς μᾶς τὴν παριστάνουν τὰ ἔργα αὐτά. Καὶ διλλαπούμεθα καὶ τὸν διγγραφέα, ποὺ κακολογεῖ τὴν τοια τὴν πατρίδα τὴν Ζάκυνθον, ἀδέκτως ἀν ὄχιρονται πίσω ἀπὸ τὴν τέχνην.

Ἄλλα καὶ ἄν ἔτοι διέπουν γερικοὶ τὸν πατρίδα μας, δὲν διλλογεῖ ἔμεις νὰ τὸν ιδοῦμε ἔτοι. Πολὺ περιδότερον δὲν διλλογεῖ νὰ τὸν ιδοῦν ἔτοι τὰ παιδιά μας. Θέλομε νὰ τὴν λατρεύονται καὶ νὰ προσδικοῦν τὸν ιερὸν διωμόν της καθημερινῶς· καὶ γι' αὐτὸν κτυπιόμασθε ἔτοι, καὶ ἔξοδεύεται ἐν ἐκατομμύνθιον διλλαγία ἔτοιδίως δι' Ἐλληνικὰ κοινωνικὰ φοιλεῖα.

Η θέλησίς μας αὐτὴν ἐλέγθω πολλάκις. Εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς Δραματικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Νέας Γενεᾶς, ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθηναγ. Καβάδα, ἡ θέλησίς μας αὐτὴν ἐκδηλώνεται διὸν πρόσλογον διαφῶς καὶ ωδιμένως.

Παραδέτομεν τὸν πρώτον αὐτὸν διλλογῆς ὅτι δὲν θὰ ἐπιτελέσωμεν τὴν παραποίησιν τῆς ιδεολογίας αὐτῆς.

«Δὲν ὑπάρχει καμία ἀνάγκη ἐπιχειρημάτων γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ διὸ τὸ θέατρον ἀποτελεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἔνα ἀρκετά μεγά-

λο μέρος στὴν Κοινωνίαν μας ζωῆν. Τὸ διτὶ σχεδὸν δὲν ὑπάρχει Κοινότης, ποὺ νὰ μὴ δίνῃ μιὰ-δυὸ θεατρικὲς παραστάσεις τὸ χρόνο, εἰν' ἀρκετὴ ἀπόδειξις.»

Η Ἐλληνικὴ «Ομογένεια στὴν Ἀμερικὴ» ἔχει ἀναπτύξει καθολικηίαν διάφορη διανοητικότητα ἀπὸ ἔκεινην ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν «Ἐλλάδα» διὸ δὲ διλόγον συντελεῖσθαι καὶ ἡ ἔθνικές, ἐκκλησιαστικές καὶ κοινωνικές ἀνάγκες μας, ποὺ εἰναι ἐντελῶς διάφορες ἀπὸ ἔκεινης ποὺ ἔχουν στὴν «Ἐλλάδα».

Ἐδῶ ἔχουμε τὴν εὐγενικὰ ἰδεολογία νὰ μείνωμεν ὡς ἀδιάσπαστη ὅμας ἔθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ἀνάμεσα στὸ συνωστισμὸν τῶν φυλῶν καὶ θρησκειῶν στὸν διποίον ζούμε. Ἐκεὶ δὲν κινδυνεύει διόλου αὐτὸς συνεπῶς δὲν σκοτίζονται. Ἐμάς δηλη ἡ προσπάθειά μας σ' αὐτὸν συγκεντρώνεται.

Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰναι ἀνάγκη νὰ ἀναπτύσσουμε κάθε μέσον ποὺ συντελεῖ σ' αὐτό, καὶ κάθε ἐκδήλωσις τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς μας αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα ἔχει καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ.

Σὲ διετές τέτοια ἐκδηλώσεις τῆς ὁμαδικῆς ζωῆς μας ἡ πλειόνης ἀγάνες δικές μας εἰναι δύο: η σχολικὴ ἐօρτη καὶ ἡ θεατρικὴ παράστασις· στὲς σχολικὲς ἐօρτες μυεῖται ἡ νέα γενεὲ στὸν πόθους τῆς ὁμάδους μας εἰς τὰ ἔθνικά καὶ ἐκκλησιαστικά ἰδωνικά μας· γι' αὐτὸν οἱ διδάσκαλοι τὰ τοια τέτωτα τῆς ἔργασίας τους ἐπετεῖν' ἀφιερώνουν στὴν δραγάνωσι σχολικῶν ἐօρτῶν, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ κάνει μία σχολικὴ ἐօρτη στὴν ψυχὴ τῶν παιδῶν μας δὲν τὸ κάνει τοια χρονία διδασκαλία οἰουδήποτε μαθήματος τυπακοῦ. Πολὺ ἐπίσης ἐπίδοροι εἶχει ἡ θεατρικὴ παράστασις εἶτε μὲ πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς εἶτε στὴν θύρων κινηματογράφου.

Καὶ, ἐφόρον εἶχει μιὰ τέτοια ἐπίδρασι στὴν ψυχὴ ἡ θεατρικὴ αὐτὴ παράστασις, στὲς σχολικὲς ἐօρτες μυεῖται ἡ νέα γενεὲ στὸν πόθους τῆς ὁμάδους μας εἰς τὰ ἔθνικά καὶ ἐκκλησιαστικά ἰδωνικά μας· γι' αὐτὸν οἱ διδάσκαλοι τὰ τοια τέτωτα τῆς ἔργασίας τους ἐπετεῖν' ἀφιερώνουν στὴν δραγάνωσι σχολικῶν ἐօρτῶν, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ κάνει τοια χρονία διδασκαλία οἰουδήποτε μαθήματος τυπακοῦ. Πολὺ ἐπίσης ἐπίδοροι εἶχει ἡ θεατρικὴ παράστασις εἶτε μὲ πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς εἶτε στὴν θύρων κινηματογράφου.

Γι' αὐτὸν εἰναι ἀνάγκη τὰ δράματα, κωμῳδίες, διάλογοι καὶ πλαστικαὶ εἰκόνες, ποὺ θὰ χορηγούμεποιοῦμε, νὰ εἰναι καλὰ διαλεγμένα, ψυχολογημένα.

Ἐὰν εἰχαμε ἔθνικὸν θίασον ποὺ νὰ ἔχῃ ἔνα αὐστηρὰ διαλεγμένον καταλόγον θεατρικῶν ἔργων καὶ νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ Κοινότητα εἰς Κοινότητα θὰ ἔτοι ἀνεκτίμητον μέσον. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπάρχουν τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ τὴν συντήρησι του· καὶ ἐφ' διονούσον οἱ ἐνδημοῦντες ἡ ἐρχόμενον ἐπαγγελματικὸν Ἐλληνικὸν θίασον εἶχονται νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὸ φωμὶ ἀναγκάζονται τὰ παιζούντων καὶ ἔργα σὰν τὴν «Μαμέζελλ Νιτούς» καὶ ἀλλὰ δομιά του εἰναι ἀπαραίτητο σὲ κάθε Κοινότητα νὰ ὑπάρχῃ ἐραπιτεχνικὸς δημιος γιὰ τὰ καθαρὲς ἀγγές θεατρικὲς παραστάσεις ἔξυπηρτευτές τῆς ἀδεολογίας μας. Καὶ ἀκόμη περισσότερο εἰναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν πολλὰ τέτοια ἀγγά, διδακτικά ἡ τούλαχιστον ἀκίνδυνα ἔργα γιὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἔλλειψης καὶ καταφεύγομε σὲ διποίο δήποτε ἐπιβλαβές».

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦντας δεος ἐκ τῶν συγδρομητῶν μας ὅτι διπλήρωσαν τὰς συγδρομάτων γιὰ τὰ πληρωματικά των νὰ πληρωθοῦν αὐτὰς εἰς τὸν ἀγγελιαστικὸν αὐτούς θὴ γὰ τὰς ἀποστείλωσιν ἀπ' εύθετας εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ δι' ἀπιταγῆς, ἀπ' δινόματες

ORTHODOX OBSERVER

25-19 30th Drive, Astoria, New York.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ HUGHELL FOSBROKE

ΜΙΑ άπό τάς σπουδαιοτέρας καὶ μεγαλειτέρας Θεολογικάς Σχολάς του Νέου Κόσμου είναι τὸ ἐν Νέᾳ Ὑόρκη General Theological Seminary, εἰς τὸ δόποιον ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐσυνέχισαν καὶ συνεζίζουν τὰς Θεολογικάς σπουδάς των. Ἰδρύθη τὸ 1817 μὲ τὸν σκοπὸν νὰ καταρτίζῃ ἐπιστημονικῶς τοὺς ὑποψήφιους Κληρικούς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν δόποιαν καὶ ἀνήκει. Εἰς τὸ Σεμινάριον τοῦτο πρὸ ἡμερῶν ἔλαβε χώραν λαμπρὸς ἑορτασμὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Πρυτάνεως Fosbroke, δὲ δόποιος συνεπλήρωσε ἔφετος εἰκοσαετείαν ἐν αὐτῷ ὡς Πρύτανις. 'Ο Πρύτανις Fosbroke είναι Ἱερεύς. Διακεκριμένη προσωπικότης μεταξὺ τοῦ Θεολογικού κόσμου τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἔθαψις μελετήτης τῆς Ἐπιστήμης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὴν δόποιαν καὶ διδάσκει. 'Δεινὸς εἰς τὴν μεθοδικὴν ἔκθεσιν καὶ μετάδοσιν τῶν συμπερασμάτων τῶν Θεολογικῶν ἐρευνῶν του. Εὔσεβεστατος καὶ ἄξιος τοῦ Ἱεροῦ Ἀμερικανοῦ ἐκπρόσωπος. Διὰ τοῦτο πολὺ δικαίως ἡκούσθησαν ἐκ μέρους Ἐπισκόπων μαθητῶν του, ἐκ μέρους Πρυτάνεων καὶ Καθηγητῶν ἀλλῶν Θεολογικῶν σχολῶν, κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς εἰκοσαετίας του, λόγοι ἔξαριντες τὰς ἀρετάς του, τὴν δρᾶσιν του, τὴν θαυμασίαν ἐπίδρασίν του ἐπὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ λόγοι ἐκδηλωτικοὶ τοῦ σεθασμοῦ καὶ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῶν διοικούντων τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν. 'Ιδιαιτέρως οἱ μαθηταί του, οἱ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, ἐκφράζονται μετὰ περισσοῦ σεθασμοῦ διὰ τὸν Διδάσκαλόν των, διστις πράγματι είναι ἄξιος τοῦ σεθασμοῦ καὶ τῆς ὑπολήψεως ταύτης.

—*—

ΤΟ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ

ΑΞΙΟΝ πάσης ὑποστηρίξεως είναι τὸ μετ' ὀλίγον ἀνοίγον τὰς πύλας του Σανατόριον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐλληνικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Προοδευτικῆς Ἀδελφότητος. Διότι είναι γνωστὸν σήμερον δτὶ μία μεγάλη ἀνάγκη πληροῦνται χάρις εἰς τὴν ὑπέροχον ἀπόφασιν τοῦ θαυμασίου τούτου Σωματείου, τοῦ προσθέτοντος εἰς τὰς ὠραίας αὐτοῦ σελίδας, μίαν ἀκόμη χρυσῆν σελίδα. 'Ωραῖον ὑπόδειγμα εὐγενοῦς δράσεως! Εἰμεθα θέσαιοι δτὶ, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν προτρεπτικὴν ἔγκυκλιον τῆς Σεθαστῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ 'Ἐλληνες τῆς Ἀμερικῆς μετ' αὐτοθυσίας θὰ μετάσχουν εἰς τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸν ἔργον καὶ θὰ ὑποστηρίξουν θαυμασίως τὴν εὐσπλαγχνικὴν αὐτὴν δρᾶσιν. 'Η γενναιότης τῆς καρδίας τῶν δμογενῶν, ἡ ἄξιοζήλευτος αὐτὴ ἀρετή, θὰ παράσχῃ πλεῖστα δσα ἀγαθὰ ὠφελήματα πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς μας καὶ ἀρρώστους. Τὸ ἔργον τῆς Ἀχέπα ὑπὲρ τοῦ δόποιου θὰ ζητηθῇ ἡ συγαντίληψις δλων τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ἱερ. Προϊσταμένων καὶ τῶν ἀτόμων, είναι δμολογούμενως ἔργον μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ συνεπώς, ἀξιον πάσης εὐγνωμοσύνης. 'Η στήριξις μιᾶς ὑπάρξεως είναι πάντοτε τὸ εὐγενέστερον ἐκ τῶν ἔργων, είναι ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀρετῶν. 'Ἄς γίνη δ, τι δυνατὸν πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

ΩΣ ΣΤΑΔΙΟΝ ἔξαγνισμοῦ μας πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν Τεσσαροκοστήν, ἡ δποία ἀρχίζει ἔπειτα ἀπὸ δλίγας ἡμέρας. 'Ως χρονικὴν περίοδον κατὰ τὴν δποίαν πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν μόνοι μας διὰ τὴν ψυχικὴν μας καλλιτέρευσιν, ἡ δποία ἡμπορεῖ νὰ είναι, ἐν ταύτῳ, καὶ καλλιτέρευσις δλης τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν δ καθεὶς σκεφθῇ νὰ καλλιτερεύσῃ πρωτίστως τὸν ἔαυτόν του. 'Η Τεσσαρακοστή δὲν είναι ἀναχρονισμὸς περιττός· δὲν είναι διάταξις δχληρά ἀλλ' είναι μία ψυχικὴ περισυλλογή, ἡ δποία ἡμπορεῖ νὰ μᾶς διανοίῃ νέους ὠραίους δρόμους, ικανούς νὰ μᾶς φέρουν πρὸς τὴν ποθητὴν εύδαιμονίαν τῆς ζωῆς. 'Ως τοιαύτην καὶ μὲ τοιοῦτον σκοπὸν πρέπει νὰ κρατήσωμεν καὶ τὴν ούσιαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. 'Αποτελεῖ μίαν θαυμασίαν, μίαν ἔξοχον περίοδον πρὸς ἔξασκησιν τῆς θελήσεως καὶ εἰνε, θεβαίως, γνωστὸν πόσον μέγας παράγων εἰς τὴν εύδαιμονίαν είναι ἡ θέλησις. Τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τὸ σύνθημα είναι: —«ἄγνισμων τὴν ψυχήν, καθάρωμεν τὴν σάρκα» καὶ δφείλομεν ὑπεράνω τῆς δχλοθοῆς τῶν διασκεδάσεων τῶν Ἀπόκρεων νὰ ἀκούσωμεν τὸ σύνθημα τοῦτο, ἀπομακρυνόμενοι πάσῃ θυσίᾳ «παντὸς πάθους». Αὐτὸ πρέπει νὰ κατανοηθῇ πρωτίστως καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς είναι ἐκεῖνο, τὸ δποίον συστηματικῶς λησμονεῖται ἀπὸ δλους μας, δυστυχῶς. 'Άλλ' είναι καιρὸς πλέον νὰ σκεφθῶμεν καλλιτερον.

—*—

ΓΕΝΙΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

ΠΙΝΕ ἀπορίας ἄξιον πῶς εἰς μερικὰς Κοινότητας μερικοὶ δμογενεῖς δὲν δεικνύουν τόσον ζῆλον δσον θὰ ἀνέμενε κανεῖς. Προκειμένου νὰ γίνη Γενικὴ Κοινοτικὴ Συνέλευσις, ἀκούμεν δτὶ εἰς μερικὰς Κοινότητας μόλις παρευρίσκονται τόσοι δσοι θὰ ἔχρειάζοντο δπως ἀναλάβουν υπεύθυνα ἀξιώματα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ τῶν λοιπῶν κοινοτικῶν κτιρίων. Μετά περιεργείας μάλιστα ἀνεγνώσαμεν κάπου τελευταίως δτὶ εἰς μίαν Γενικὴν Συνέλευσιν διὰ τὴν ἔκλογήν 12 Συμβούλων παρευρέθησαν μόνον..... 16 μέλη. 'Η λέξις «ἀδιαφορία» δὲν θὰ ἤτο ἵσως δυνατὸν νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν. Καὶ δμως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λησμονῶμεν δτὶ ἡ «Κοινότης» ίδιαιτατὰ ἐν Ἀμερικῇ, είναι τὸ μέσον καὶ τὸ κέντρον δπου δύνανται νὰ συνδεθῶσιν οἱ δμογενεῖς καὶ νὰ διακρατήσουν τὰς ὠραίας των παραδόσεις, γινόμενοι χρήσιμοι πολῖται εἰς τὴν Μεγάλην ταύτην Χώραν· ἡ Κοινότης ἔξασκει τὴν μεγαλυτέραν φιλανθρωπίαν· ἡ Κοινότης δργανώνει καὶ συντηρεῖ σχολεῖα· ἡ Κοινότης ιδρύει κοινωνικούς Συλλόγους· ἡ Κοινότης δίδει ὑγιεῖς κατευθύνσεις. Δι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχύωμεν τὰς Κοινότητας, καὶ νὰ μὴ ἀφήνωμεν τὸ δάρος εἰς τοὺς δλίγους διὰ νὰ μὴ μαρανθῇ καὶ αὐτῶν δ ζῆλος καὶ ἡ προθυμία. 'Ας δεικνύωμεν δαθὺ ἐνδιαφέρον υπὲρ παντὸς κοινοτικοῦ. 'Η παρουσία δλων εἰς τὰς Γενικὰς Κοινοτικὰς Συνέλευσεις είναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον πρόσδοτον τῶν Κοινοτήτων. Δὲν ἀρκεῖ μόνον μὲ λόγους νὰ λέγωμεν δτὶ ἀγαπῶμεν τὴν Κοινότητα. 'Άλλα χρείαζεται πρὸ παντὸς ἡ ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τῶν ὠραίων αὐτῶν αἰσθημάτων μας. 'Ἄξιος είναι νὰ καταθάλωμεν κάθε θυσίαν υπὲρ τοῦ στηριγμοῦ καὶ τῆς προόδου τῶν Κοινοτήτων μας, ἀρχίζοντες, πρωτίστως, ἀπὸ τῆς ίδιας μας ἐνορίας.

Ο ΑΜΒΩΝ

Αρχιμ. Αθηναγόρας Καθβάδα,
Πρωτοσυγκέλλον της Αρχιεπισκοπής
Αμερικής

«Μακάριοι οι πεινῶντες καὶ ιδιψῶντες τὴν δικαιοσύνην ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.»

Διαδοχικά ἡ σημασία τῶν Μακαρισμῶν γίνεται σπουδαιοτέρα ἀπὸ τὸν ἔνα εἰς τὸν ἄλλον. Μὲ τὸν πρῶτον ἐμακάρισεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐκείνους, ποὺ ἀναγνωρίζουν τὴν πνευματικήν τους φτώχειαν καὶ ζητοῦν τὸν πλοῦτον τῆς θείας χάριτος· μὲ τὸν δεύτερον ἐπαρογόρησε ἐκείνους, ποὺ λυποῦνται εὐλικρινά, κατάκαρδα, διὰ τὴν ἀμαρτωλή κατάστασί τους· μὲ τὸν τρίτον, βγάζοντας τὸν ἀνθρώπον ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν στενὸν κύκλον τοῦ ἀτόμου του, τὸν δῆμητα στὸ σύνολον τῶν συνανθρώπων του καὶ τοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἰνε ποαῦς γιὰ νὰ ζήσῃ εἰρηνικάτερα, ώραιότερα, μέσα στὴν ὁμάδα τῶν ὅμιών του· μὲ τὸν τέταρτον μακαρίζει ἐκείνους, ποὺ αἰσθάνονται πεῖνα καὶ δίψα γιὰ τὴν δικαιοσύνην. Ο Μακαρισμὸς δὲ αὐτὸς ἔχει ἀσυγκρίτως μεγαλύτεραν σπουδαιότηταν καθὼς θὰ ιδούμε εἰς τὸ οὐρανό τοῦτο.

Παραλλήλα στὸ πειθαρχὸν τῆς ἀνθρώπων ζωῆς, ποὺ πίσω ἀπὸ λόγιμες ροδοστόλιστες ἀκούονται, σᾶν κελαδήματα πουλῶν τὲς ἀνοιξιάτικες αὐγές, ἔνα σωρὸ γέλοια τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τῶν ἀνθρώπων πλάγια στὸν καταπράσινο φράκτη του, ποὺ τὸν χρυσοσκονίζει ὁ ἀδυτος ἥλιος τῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς τῆς Θείας Προνοίας, κυλάει ἀδιάκοπα τῆς λύπης καὶ τῆς δυστυχίας τ' ἀστείοντο ποτάμι. Εἰνε θολὸ τὸ ρέμα του, γιατὶ εἰνε δύλο δάκρυα καὶ ἀχολογάει τὸ πάφλασμά του σᾶν μουγκορτὸ βαρύ, γιατὶ εἰνε δὲ ἀχός θρήνων καὶ ὑποκώφων στεναγμῶν.

Ἄν σταθῇ γιὰ λίγο ἡ φαντασία καὶ σκέψις μας κοντά στὲς ζοφερὲς ὅχθες τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ, θὰ διακρίνη καθαρά, ὅτι οἱ θρῆνοι καὶ οἱ στεναγμοὶ βγαίνουν, ἀθέλα ἡ θεληματικά, ἀπὸ ἀνθρώπινα στήθεια, ποὺ ἡ ἀδικία πιέζει καὶ συμπίγει μέσα στὸ ὀμορφό περιθόλι τῆς ζωῆς. Καὶ ἀν ἀνατρέξῃ ἡ σκέψις μας πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ θὰ δῷ ὅτι τὰ δάκρυα, ποὺ πλημμυροῦν, τρέχουν ἀπὸ τὸ πιεστήριο, πού, σᾶν τὸν πύργον τῆς Βαβέλ μεγάλο, χρησιμοποιεῖ ἡ ἀδικία γιὰ νὰ συνθλίῃ τὲς ἀνθρώπινες καρδιές.

Εἰνε ἡ ἀδικία, ποὺ σὰν δραγμιαῖς κάθεται στῆς ἀνθρώποτης τὸ στῆθος καὶ ἀναπάντεχα τὸ κάθε γλυκὸ δύνειρο, ποὺ ἡ καλόβολη φαντασία τοῦ ἀνθρώπου μὲ μετάξινες κλωστὲς ἀράχνινα ὑφαίνει, σὲ τρόμο καὶ μαρτύριο ἀνέπιπτο τὸ μεταβάλλει.

Οσες φορὲς οἱ μεγάλοι σοφοὶ τοῦ κόσμου, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, κατήγγειλαν ὡς βάροδαρην τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἥλεγχαν ὡς ἀναξίαν νὰ ξῇ, γιὰ τὴν γενικήν της ἀδικίαν τὴν ἐκατηγόρησαν. Οσες φορὲς ἐμπινευσμένοι Προφῆται, ἐν δύναμι τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, ἐμαστίγωσαν, μὲ τὰ ἀφραντάστως τσουκτερὰ τῶν λόγια, λαοὺς καὶ βασιλεῖς, τὴν εἰκόνα τῆς ἀδικίας τῶν τοὺς παρουσίαζαν. Εἰς δὲ τὴν δύμιλαν του ἐπὶ τοῦ δρους ὁ Σωτὴρ Χριστός, δύο φορὲς σὲ δύο μακαρισμούς, τονίζει ὅτι ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ εἰνε τὸ κυριατέρον καὶ ώραιότερον στοιχεῖον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ βεβαιοῦ ὅτι ἐκεῖνοι, ποὺ πεινοῦν καὶ δι-

ψοῦν γιὰ δικαιοσύνη, θὰ χορτάσουν κάποτε ἀπ' αὐτήν, καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ θ' ἀντιτάξουν παλληκαρίσια τὰ στήθη τους ἐναντίον τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας, θὰ υληρονομήσουν τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

«Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.»

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἡ καρδιά τους θέλοντας νὰ τρέφεται μὲ τὴν χαρά, τὸν καρπὸν τῆς δικαιοσύνης, αἰσθάνεται φοβερή πεῖνα καὶ δίψα στὴν ἔλειψι σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου τέτοιας δικαιοσύνης στὴν ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου. Αὐτοὶ, μᾶς λέγει ὁ Χριστός, θὰ χορτάσουν ἀπ' αὐτήν.

Ποὺ δῆμος καὶ πότε θὰ χορτάσῃ μία εὐγενής καρδιὰ ἀπὸ δικαιοσύνη ἀνθρώπων; Στὴν ζωὴ αὐτή; Στὸν κόσμον τοῦτον; Εἰνε πολὺ ἀμφιβόλο, πολὺ-πολὺ ἀτίθανον.

Ἐφ' ὅσον στὸν κόσμον τοῦτον ὁ καθένας μας κλειόντας ἐπίμονα τὰ μάτια του μπόδις στὸν ἀληθινὸ σκοπὸν τῆς ζωῆς καὶ ζητῶντας τὴν εὐτυχία στὴν ἴκανοποίησι μόνο τοῦ πορμοῦ καὶ μερικῶν ἀρρωστιάρικων αἰσθημάτων καὶ φιλοδοξίῶν ἀναιμικῶν, ξεχωρίζει τὸ ἀτομόν του ἀπὸ τὴν κοινωνία, τὸ κακὸ καὶ ἡ ἀδικία θὰ ὑπάρχῃ, ἡ παράνομος κατατίεσις τῶν ἀδυνατωτέρων ἀπὸ τοὺς ἴσχυρούς καὶ ἐπιτηδείους θὰ ὑπάρχῃ, ἡ ἀμαρτωλὰ χωλαίνουσα συνεργασία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἔξασκηται ἀσυνείδητα. Η εὐγενικές καρδιές δὲν θὰ μπορέσουν νὰ χορτάσουν ποτὲ ἐδῶ δικαιοσύνην, γιατὶ δῆλη τους τὴν προσπάθεια, τὴν ἔξουδετερεῖ ὁ καυτερὸς λίθις τῆς ἀδικίας. Μόνον ἐκεῖ, ποὺ ὁ Κοριτής καὶ Δικαστής είνε ὁ ἀδέκαστος Θεός, καὶ καθενὸς τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς του θ' ἀνοιχθῇ καὶ θὰ κριθοῦν αἱ πράξεις του, μόνον ἐκεῖ, στὸν κόσμον τὸν αἰώνιον, οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην θὰ χορτάσουν καὶ θὰ ἴκανοποιηθοῦν.

Δικαιοσύνη.

Συνήθως, ὅταν παριστάνουν σὲ εἰκόνες, ἀνάγλυφα ἡ ἀγάλματα τὴν δικαιοσύνη, τὴν ζωγραφίζουν ἡ τὴν σκαλίζουν ὡς μίαν ὠραίαν, σεμνὴν γυναικα, μὲ δεμένα τὰ μάτια τῆς μ' ἔνα μανδήλι καὶ στὰ χέρια της κρατεῖ μᾶς ζυγαριά. Η γνωστὴ συνήθως ἔννοια, ποὺ δίνουν οἱ ἀφελεῖς ἀνθρώποι στὴν σημασία τῆς παραστάσεως αὐτῆς, εἰνε ὅτι, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀποβλέπει στὴ διαφρούρια προσώπων τὰ ὅποια εἰνε ἐμπρός της νὰ κριθοῦν, γιατὶ ἔχει δεμένα τὰ μάτια καὶ ἀν εἰνε σπουδαῖα πρόσωπα ἡ κοινά, ἴσχυρὰ ἡ ἀδύνατα, δὲν τὴν ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἀποδίδει τὸ δίκηο ζυγίζοντας μόνον τές πράξεις τοῦ καθενός.

Εἰπα ὅτι αὐτή εἰνε ἡ ἔννοια, ποὺ δίνουν οἱ ἀφελεῖς στὴν εἰκόνα αὐτήν. Μὰ ἀν καλοεξετάσουμε τὴν πραγματικότητα θὰ ιδοῦμε, ὅτι ἐκπροσωπεῖ ἔνα γεγονός, ποὺ εἰνε ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτήν. Τῆς ἔχουν δέσει τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης τὰ μάτια καὶ σᾶν στραβὴ πλειά κρατάει ἐπιζήμια τὴν ζυγαριά στὰ χέρια· γιατὶ ὅ κάθε ἴσχυρος καὶ ἐπιτήδειος, τὸ κάθε λιοντάρι ἡ ἡ κάθε ἀλεποῦ τῆς κοινωνίας, στὴ ζυγαριὰν αὐτήν βάζει ὅλο τὸ βάρος τῆς πονηριᾶς του ἡ τῆς ἀτομικῆς του κλειμένης δυνάμεως· ἔτοι ἡ δύστυχη θεά δικαιοσύνη, ποὺ τῆς ἔχουν δεμένα τὰ μάτια, νομίζει πῶς εἰνε βάρος τοῦ πραγματικοῦ δίκηου, τοῦ ἴσχυροῦ ἡ τοῦ ἐπιτηδείου, καὶ τὸν ἀνακηρύσσει νικητήν. Κι' ἔτοι κατήντησε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς δικαιοσύνης νὰ βασιλεύῃ ἡ ἀδικία.

Τὸ πλειό ἀρδὲς δὲ κοινωνικὸ θέαμα εἰνε, ὅτι ἐνῷ ὅλοι μας κατὰ ἔνα ἡ ἀλλον τρόπον ἀδικοῦμεν, ὅλοι μας πάλιν παραπονούμεθα γιὰ τὸ βασιλεύει στὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἡ ἀδικία. Τὸ ἀληθές δὲ εἰνε, ὅτι δλοι οἱ ἀνθρώποι μισοῦν τὴν ἀδικίαν, δταν αὐτοὶ ἀδικοῦνται ἡ οἱ συγγενεῖς καὶ φί-

λοι των ἀδιαφοροῦν δὲ διὰ τὴν δικαιοσύνην ἢ ἔρωτορδο-
ποῦν μὲ τὴν ἀδικίαν, ὅταν αὐτοὶ ἀδικοῦν τοὺς ἄλλους ἢ οἱ
συγγενεῖς των ἢ οἱ φίλοι των καὶ οὕτω καὶ ἔξῆς.

Ἐλάχιστοι καὶ σπανιώτατοι εἰνε ἔκεινοι, ποὺ τὸ ἀνα-
γνωρίζουν ὅταν ἀδικοῦν καὶ τὸ διολογοῦν καὶ προσπαθοῦν
νὰ ἐπανορθώσουν τὸ πακόν· δλοι οἱ ἄλλοι συνήθως λέγου-
με: «Ἐγὼ δὲν ἀδίκησα κανένα». Αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντοτε
ἀπὸ πακοπιστίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ δτι συνήθως δὲν ἐμβαθύνου-
με σὲ κάθε σκέψη μας, κάθε λέξι μας, κάθε ἐνέργειά μας
ἀκριβῶς, ὥστε νὰ τὸ ίδοῦμε ὅταν ἀδικοῦμε.

Οταν δὲ καθένας μας λέγει:—Ἐγὼ δὲν ἀδίκησα κανέ-
να,—ἐννοεῖ, δτι δὲν κατεχόασθη τὴν περιουσίαν κανενός, ἢ
δὲν ἐπρόδωσε κανένα, ἢ δὲν ἐδολεύει τὴν οἰκογενειακὴν
τιμὴν τοῦ ἄλλου, ἢ δὲν ἐκτύπησε κανένα, ἢ δὲν ἐψευδομαρ-
τύρησε στὸ δικαστήριο καὶ ἄλλα τέτοια ἢ δμοια. Μὰ ἡ ἀδι-
κία δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὰ μεγάλα ἢ σοθαρὰ κακά, ἀλλὰ
καὶ εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐλάχιστα.

Οταν ὡς ἐργοδότης πιέζῃς τὸν ἐργάτη σου καὶ τὸν
ἐξαντλῆς, ἢ ὅταν ὡς ἐργάτης σὺ προσπαθῇς νὰ ἔξαπτήσῃς
τὸν ἐργοδότη, δουλεύοντας δλιγάτερο ἀπ' δ, τι πρέπει ἢ κει-
ρότερο: ὅταν ἡ τάδες ὑπηρεσιακὴ θέσις χρειάζεται τέτοια
καὶ τέτοια προσόντα καὶ σύ, ἐν ἐπιγνώσει δτι δὲν τὰ ἔχεις,
κατορθώνης μὲ πλάγια μέσα καὶ τὴν πέρονης ἢ τὴν δίνης
σὲ συγγενῆ σου ἢ φίλο σου, ποὺ εἰνε ἀνάξιος γι' αὐτήν·
ὅταν θέτῃς τὴν ὑπογραφή σου κάτω ἀπὸ παράλογον αἴτη-
σιν καὶ τὴν ὑποστηρίζῃς, μολονότι ἀναγνωρίζεις καὶ δμο-
λογεῖς δτι αὐτή εἰνε παράλογος· ὅταν κάποιος γνωτός σου
ἢ φίλος ἔπεισε στὰ χέρια τοῦ νόμου γιὰ κάποιο κακό, ποὺ
ἔπαιμε, καὶ σὺ μὲ διάφροδες πιέσεις ἔξαναγκάζῃς τὸ δικαστὴ
νὰ μὴν ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον εἰς αὐτόν· ὅταν ἐνῷ ἔνας ἢ
περισσότεροι, εἴτε μὲ φραμακεοὴ σοθαρότητα, εἴτε ἀπλῶς
μὲ κουβέντας ἐλαφρότητα, πακολογῆ κάποιον ἢ κάποιαν καὶ
σὺ αὐτὴ νὰ διαμαρτυρηθῇς καὶ τοῦ σώσης τὴν ὑπόληψί του
ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἔκεινον, ἀνέχεσαι ἢ συμμετέχῃς καὶ ὑπερ-
θεματίζῃς στὴν πακολογία· ὅταν ὡς σύζυγος ἢ οἰκογενειάρ-
χης σὲ κάθε μέρα, ὥρα καὶ στιγμή, αὐτὴ ἡ ἀγάπη καὶ στορ-
γή σου πρός τὰ πρόσωπα τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ θερμαίνῃ τὲς
ψυχές των καὶ νὰ γλυκαίνῃ τὴν ζωὴ των, προθαλλῆς τὸ ἀνά-
στημά σου ὡς συζύγου ἢ πατρὸς καὶ ἀπαίτης παράλογη
ὑποταγὴ στὰ κέφια σου, χαρακτηρίζοντάς την ὡς ἀναγκαί-
αν πειθαρχίαν δῆθεν ὅταν ὡς ἄτομο ἢ πολίτης ἐνῷ γνωρί-
ζῃς δτι δ τάδε πολιτικὸς εἰνε διερθαρμένος ἢ ἀνίκανος
τὸν ψηφίζῃς καὶ τοῦ κάνης κι' ἄλλους ψήφους, γιὰ κάποιον
λόγον ἀσφαλῶς ἀνόητον ἢ συμφεροντολογικόν· ὅταν, δ-
ταν, ὅταν καὶ χίλια ἄλλα ὅταν, τὰ δποῖα ἀποτελοῦν τὴν κοι-
νωνικὴν ζωὴν καὶ προέρχονται ἀπὸ τὲς καθημειονὲς μικρὲς
ἐνέργειές μας, λέξεις μας καὶ σκέψεις μας, ποὺ δὲν ἔχουν
ἀπάνω τους τὴν σφραγίδα τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως,
τὰ φροτώνουμε στὴν κοινωνίαν, τί ἄλλο εἰνε παρὰ δτι ἀδι-
κοῦμεν;

Συνειδίσαμεν δμως νὰ τὰ θεωροῦμεν δλα αὐτὰ ὡς μι-
κρὰ πράγματα. Καὶ ἵσως εἰνε μικρὰ καὶ ἔαυτά. 'Αλλ' ἀν
παρατηρήσουμε στὲς φίλες καὶ τοῦ πλειό μεγάλου πλάτουν
ἢ ἀγιοκαστανιᾶς θεόρατης, θὰ ίδοῦμε δτι ἡ φίλες αὐτές,
ὅσο χονδρές καὶ μεγάλες ἀν εἰνε, πάντα στὲς ἀκρες τελειώ-
νουν μὲ κάπι φίλες σᾶν κλωστές, νήματα· μ' αὐτές δὲ
ἀκριβῶς τὲς τρυφερές, ἀσήμιαντες, τόσο λεπτές φίλες φίλες
τρέφονται τὰ δένδρα καὶ θεριέουν.

Γι' αὐτὸ μὲ τὸ νὰ χωρίζουμε τὰ ἀδικήματα σὲ μεγάλα
καὶ μικρὰ κάνουμε φοβερὸ κακὸ στὸν ἔαυτόν μας καὶ στοὺς

συνανθρώπους μας καὶ τὴν ἐνοχὴ δυστυχῶς σχεδὸν δλοι
μας τὴν ἔχουμε.

'Αλλ' ὅπως στὴν κάθε ἀλήθεια, ποὺ κτυπάει τὰ ἐλα-
ττόματα τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχει καὶ κάποια ἀντίρρησις γιὰ
δικαιολογία, ἔτσι καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσι τοῦ νὰ φροντίζῃ
καθένας νὰ εἰνε αὐτὸς δίκαιος, φέρνει δ καθένας τὴν ἀντίρ-
ρησι, λέγοντας:

Μὰ ἀφοῦ ἔτσι εἰνε ἡ κοινωνία καὶ δλοι οἱ ἀνθρώποι εἰ-
νε ἀδικοι, ἀν ἐγὼ ψυλολογῶ τὸν χαρακτῆρα τῶν πράξεών
μου καὶ τῶν λόγων μου ἀν εἰνε δίκαια ἢ ἀδικα, θὰ μείνω
ἐγὼ μονάχος μου δ δίκαιος καὶ πάντα τὸ θῦμα τοῦ κάθε ἀ-
δικου θὰ είμαι ἐγώ.

Μὰ σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀντίρρησιν ὁ εὐγενέστατος
κατὰ τὸ χαρακτῆρα Σωκράτης είχε είπη: «'Αν πρόκειται
νὰ ἀδικήσω ἢ ν' ἀδικηθῶ προτιμῶ ν' ἀδικηθῶ». Ό δὲ Σω-
τήρ, εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ δρους δμιλάν, ἐπῆγε ἀκόμη πάρα πέρα
λέγοντας: ὅχι μόνο ν' ἀδικηθῇ κανεὶς εἰνε προτιμότερον, ἀλ-
λὰ καὶ νὰ καταδιωχθῇ ἀκόμη χάροι τῆς δικαιοσύνης γιὰ
τοὺς ἄλλους. «Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἔνεκεν δικαιοσύνης».

Οσα ἀδικήματα οἱ ἀνθρώποι εἰπὲν πάθησ ἀπὸ ἄλλον δὲν θὰ μπο-
ρέσουν ποτὲ νὰ σοῦ θίξουν ἢ νὰ σοῦ βλάψουν τὴν ψυχή
σου, τὴν πνευματική σου ὑπαρξίαν· καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμο-
νῇς δτι γι' αὐτὴν φίλη εἰς τὴν ζωὴν αὐτήν· γιατὶ αὐτὴ θὰ ζήσῃ
γιὰ πάντα. Πέντε-δέκα -εἰκοσι-πενήντα-έκατὸ χρόνια θὰ
σοῦ ἀδικοῦν τὴν πνευματικὴν ζωὴν σου μά, δταν αὐτὴ τελειώσῃ
καὶ ἀρχίσῃ δ την πνευματικὴν αἰώνια ζωὴν, θὰ ίκανοποιηθῇς γιὰ
πάντα, δπως μᾶς είπε δ Σωτήρ Χριστός: «Μακάριοι οἱ
πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, δτι αὐτοὶ χρητα-
σθήσονται».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τελευταίως ἔσταλησαν εἰς τὴν 'Αρχιεπισκοπὴν τὰ ἔξῆς
Βιβλία:

Δημητρίου Σαραπη, Ιατροῦ:

Μαθήματα Λαϊκῆς Υγιεινῆς. Βόλος. "Εκδοσις
«Πυρσοῦ» 1936.—Τὸ συνιστῶμεν εἰς τοὺς
ἀναγνώστας μας.

George Cran Cook:

Greek Coins. Ποιήματα.

'Αγγελικῆς Χατζημιχάλη:

Υποδείγματα Ελληνικῆς Διακοσμητικῆς καὶ
Ελληνικῆς Τέχνης.—Καὶ τὰ δύο περισπού-
δαστα.

N. Ρουμπάνη:

Α' καὶ Β' Εκδοσις τῆς Θείας Λειτουργίας.
'Επιτάφιος Θρῆνος καὶ τὸ Τροπάριον τῆς Κα-
σιανῆς.
Ο' Ακάθιστος Υμνος.

Καζαμίας.—"Εκδοσις «Εθν. Κήρυκος».

Οἰκ. Ἐψ. Παπαθεόδανον, Ἰερ. Προϊσταμένον
Worcester, Mass.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους καὶ τέλος)

Καὶ βέβαια ὑπάρχει ἡ δικαιολογία τῆς ψυχολογικῆς τῶν αὐτῆς καταστάσεως, τῆς τόσον ἀνωμάλου πνευματικῶς, διότι ἡ νεότης πάντοτε μέν, ἴδιαιτέρως δμως εἰς τὴν ἐποχὴν μας, εἶναι γεμάτη ἐνδοιασμούς, ἀμφιβολίες καὶ τρομερὸν σκεπτικισμού.

Εἶναι ἡ ἡμικία, ποὺ ἐπεράσπιμεν δῆλοι καὶ ξεύρομε καλὰ τοὺς ἐνθουσιασμούς της, μὰ καὶ τὴν τρικυμίαν τῶν Ἰδεῶν, τὴν ἀστασίαν καὶ τὸν ιλονισμόν της. Δὲν εἰμπορῶ δμως νὰ μὴν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἐν τῷ Ναῷ στάσιν καὶ τὴν εὐλάβειαν τῶν Ἀγγλικανῶν νέων καὶ νεανίδων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Κααδῇ, ποὺ ποτισμένοι μὲ ἄγια καὶ θεῖκά νάματα ἀπὸ τὴν πολυετὴ διδασκαλίαν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, ὀθούμενοι πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ παραδειγμα τῶν μεγαλειτέρων τῶν καὶ τοῦ λαμπροῦ περιβάλλοντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου ὑπάρχει τάξις, ἡσυχία καὶ εὐτρέπεια, λατρεύουν καὶ ψάλλουν ἐν τῷ Ναῷ καὶ προσεύχονται.

Καὶ δὲν προσεύχονται καὶ δὲν ἐκκλησιάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ἀγγλοι μόνον καὶ Κααδοί, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο, μὰ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νεολαίας εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἀλλὰ γὰρ νὰ εὑμεθα δίκαιοι πρέπει νὰ δμολογήσουμε διὰ δὲν ἔγινε ἀκόμη ἔκεινο, ποὺ ἔπρεπε νὰ είχε γίνει πρὸ δέκα-δεκαπέντε ἔτῶν γιὰ τὰ παιδιά μας. Κατερτιόδυμαστε δῆλοι εἰς τὸν κομματισμὸν καὶ ἀμελήσαμε τὰ ιερῷτερα καθήκοντά μας πρὸς τὴν Νέαν Γενεάν. Δὲν τὸ εἴχαμε λάβει σοβαρὰ ὑπὸ δψει τὸ ζήτημά των καὶ ἀρκεσθήκαμε εἰς τὸ νὰ ἔχουμε στὴν Κοινότητα, καὶ οὔτε εἰς δλες τὲς Κοινότητες, ἔνα ἀπογευματινὸ σχολεῖο, νομίζοντας διὰ αὐτὸν ἔφθανε. Οὔτε διδάσκαλοι ἔξι ἐπαγγέλματος, οὔτε κανένα πρόγραμμα, ποὺ νὰ εἶναι μελετημένο, ψυχολογημένο ὑπῆρχε, οὔτε καμμιὰ ἀνωτέρα ἐπίβλεψις. Οὔτε Κυριακὸν Σχολεῖον, οὔτε δργάνωσις τῶν παιδιῶν αὐτῶν, οὔτε τίποτε. Τώρα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀγωνίζεται πέντε χρόνια ἀκούραστα καὶ συστηματικά: ἀλλὰ τώρα εἶναι πολὺ δυσκολώτερο τὸ πρᾶγμα. Τὸ κακὸ παραδειγμα, ποὺ δίνουν τὰ μεγαλωμένα παιδιά εἰς τὰ μικρότερα ζημιώνει τὴν ἐργασία, ποὺ δοκιμάζει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ. Ἀλλὰ καὶ μήπως αὐτὸν μόνον εἶναι τὸ κακόν; μήπως ἔχουμε πειθαρχίαν ἡμεῖς οἱ μεγάλοι; Ἰερεῖς, Διδάσκαλοι καὶ Διοικ. Συμβούλια ἔννοοῦμε οἱ περισσότεροι νὰ ἔχακολουμθοῦμε τὸν παλὴν δρόμο μας. Καὶ δμως τὸ πρᾶγμα γιὰ τὰ μεγαλείτερα παιδιά ἐπῆρε πολὺ στραβὸ δρόμο.

Σὰν τί λοιπὸν μποροῦσε νὰ γίνη;

Προκειμένου διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν τοὺς νομίζω διὰ πρέπει νὰ κόψουμε καινούργιους δρόμους: χρειαζόμαστε μεταρρυθμισμένην Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὧδον νὰ κρατοῦν στὰ χέρια τους, τὰ παιδιά βιβλία δμοιδόρφα καὶ δμοιότυπα ἥμινων καὶ ψαλιδῶν γραμμένων ἐπάνω σὲ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ.

“Οχι νὰ ἀλλάξουμε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουμε. Μὰ νὰ προσθέσουμε ἐκεῖνα, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὧδον ἡ οποίαν ζοῦμε, τὰ φῶτα, ὁ αἰῶνας καὶ ἡ νέα ζωή, ποὺ ζοῦμε. Ἐρεῖνα μὲν ἄλλα λόγια, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ σημεριναὶ συνθῆκαι τῆς ζωῆς. Τὸ κήρυγμα πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπὸ δψει τὴν σημερινὴν ψυχολογίαν τῶν νέων. Τὴ δική τους ψυχοσύνθεση. Μὰ καὶ τὴν Ἀμερικανικὴ ἡ Ἀγγλικὴ τους μόρφωση. ‘Ο Ιεροκῆ-

ροῦ σῆμερα κατ’ ἀνάγκην πρέπει νὰ εἶναι συγχρονισμένος, νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὰς συνθῆκας τῆς ἐποχῆς.

Καὶ αὐτὰ ὡς πρὸς τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τοὺς νέους.

‘Ο Ιερεὺς δμως διὰ τὴν νεολαίαν εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἐξέλιθη ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἐλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, ἵνα εἶναι κάτοχος τῆς Ἐλληνικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, μορφωμένος εἰς τὰς ἐδῶ Θεολογικὰς Σχολὰς καὶ εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς τῆς Πατριόδος. ‘Η Ἐκκλησία τῶν νέων πρέπει νὰ εἶναι μὲ τέτοιους συγχρονισμένους καὶ φωτισμένους Ιερεῖς. Αὐτὸν ἀπαιτεῖ ἡ κοινὴ λογικὴ καὶ τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῶν νέων καὶ ἐν γένει τῆς δμογενείας.

Δύναμαι νὰ εἴπω, διτὶ δσα καὶ νὰ γράψωμε, δσα καὶ νὰ ποῦμε, δσον καὶ νὰ θυσιάσωμεν εἰς χρῆμα, κόπους, ἀγωνίαν καὶ καιρόν, εἶναι πολὺ δλίγο, ἐν σχέσει μὲ τὴν στουδαιότητα, ποὺ ἔχει τὸ μέγα ζήτημα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐλληνικῆς νεολαίας ἐν Ἀμερικῇ.

‘Ητοι, τί είδους κοινωνίαν θὰ ἀποτελέσουν: ἀν θὰ θησκεύουν, καὶ πῶς θὰ θησκεύουν, καὶ ἀν θὰ διατηρήσουν τὴν Ἐλληνικὴν γλώσσαν καὶ τὰς Ἐλληνικὰς παραδόσεις, καθὼς ἡμεῖς θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν διτὶ θὰ γίνη.

‘Ως Ιερεὺς καὶ ὡς Ἐλλην, κάμινω ἐκκλησιν εἰς τὸν ἀγαπητοὺς Ἐλληνας τῆς Ἀμερικῆς, πρὸ πάντων τὸν Ἐλλην. Τύπον, τὸν γονεῖς, τὰ Διοικ. Συμβούλια, τὰς Ἡθνικὰς Ὀργανώσεις μας, τὸν διδασκαλικὸν μας κόσμον καὶ εἰς τὰς Ὀργανώσεις τῶν νέων. Η καταβαλλομένη προστάθμεια ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶνε ἀξιοθάμαστος. Λαμβάνομεν οἱ Ιερεῖς, τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ οἱ Διδάσκαλοι πλῆθος ἔγκυκλίων, μὲ δόηγίας, παραγγελίας, ὑποδείξεις: χρειάζεται ὅμως ἐφαρμογὴ μὲ καλὴν πρόθεσιν ἀπὸ δῆλους μας. ‘Οταν δργανωθῶμεν οἱ μεγάλοι, κοινοτικῶς, σχολικῶς, δμοιόμορφα θὰ εἶναι πολὺ εὐκολώτερο νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ πρόβλημα τῶν νέων ἐπιτυχέστερα. Πάντως δμως ἐν τῷ μεταξὺ προβάλλονται τὰ ἔξης ἐρωτήματα:

Τί θὰ γίνουν θησκεύτικῶς; Τί θὰ γίνουν κοινωνικῶς; Θὰ φυλάξουν τὰ δικά μας ἥθη καὶ ἔθιμα καὶ τὴν γλῶσσάν μας;

Πρέπει ἀρά γε νὰ ἀρχίσωμεν μεταρρυθμίσεις τινὰς εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὕμνων τῆς Ἐκκλησίας; Πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν τὴν μυσικὴν καὶ νὰ εἰσάγωμεν ὑποχρεωτικῶς ἀρμόνιον εἰς τὰς δῆλας τὰς Ἐκκλησίας μας;

Πρέπει νὰ δώσωμεν τέλος πάντων μεγαλυτέρων προσθήσεων εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς νεολαίας μας καὶ νὰ προσθέσουμε εἰς παντὸς εἰδους διαρρυθμίσεις εἰς τὴν καθόλου λατρείαν μας διὰ νὰ τοὺς κερδίσωμεν;

‘Επικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τῶν λογίων Ιερέων μας, τοῦ Τύπου, τῶν Ἐπιστημόνων καὶ τῶν μεγάλων Ὀργανώσεών μας διὰ νὰ λύσωμεν τὸ μεγάλο αὐτὸν πρόβλημα, τὸ τόσον ἀκανθῶδες καὶ δύσκολον ἀληθῶς. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ ἴωται εἰς τὸν Περιοδικὸν καὶ ἡμερήσιον Τύπον τὰς σκέψεις καὶ τὰς ιδέας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν λαμπρῶν συντακτῶν τοῦ καλοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Περιοδικοῦ μας «Ορθόδοξος Παρατηρητής».

Σημ. Ορθόδοξος Παρατηρητός.—Μολονότι δῆλον τὸ αἴθριον τοῦ Αἰδεσ. Ἐψ. Παπαθεόδανον διαδίκεται ἐπὶ τῆς ἀλιθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, δμως ἡ αἰδοσοῦσια δὲν γῆγε ἀπέλιπε. ‘Η διωτησία δὲν εἶναι ἀδίνατος, ἀστεῖ νὰ πειθαρχήσωμεν καὶ νὰ στηργαλώμεθα. Δὲν εἶναι δῆλον ἀργά.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προσβαίνομε ὑστερα στὴν ἀνάγνωσι ἀπὸ τὸ βιβλίο. Τὸ βιβλίο, ποὺ θὰ δώσωμε στὴν πρώτη τάξι, πιστεύω νὰ συμφωνῆτε μαζύ μου, πῶς πρέπει νὰ τὸ διαλέξωμε μὲ πολὺ ἐπισταμένη προσοχή.

Ξέρετε, πῶς σήμερα σὲ μερικὰ σχολεῖα μας ἐδῶ, κυκλοφοροῦν στὴν πρώτη τάξι, βιβλία καθαρευούσης, μὲ τὰς λέξεις «ἴον», «ῦδωρ» κλπ. Δὲν τολμῶ βέβαια νὰ ἐπιχρίνω τοὺς συναδέλφους, οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται τὰ βιβλία αὐτά, οὔτε εἶναι τῆς δικαιοδοσίας μου τὸ νὰ ἐκφέρω κοίνεις ἐπὶ τούτου. 'Απλῶς ἐκφράζω τὸν—δικαιολογημένο ἐλπίζω—φόρο μου πῶς τὰ βιβλία αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸ παιδάκι σωστὸς λαβύρινθος καὶ τὸ βάζουν σὲ μεγάλη ἀμφιχανία, γιατὶ ἐνῷ κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ μὲ κόπο στὴ μνήμη του ἀπ' τὴ μητέρα του ἐλληνικὲς λέξεις μὲ τὲς ὅποιες μπορεῖ νὰ ὀνομάζῃ τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ἔρχεται τώρα τὸ βιβλίο νὰ τὰ ἀνατρέψῃ ὅλα καὶ νὰ τὰ μετονομάσῃ μὲ λέξεις ἀκατάληπτες.

'Εξ ὅλου μὲ βιβλίο καθαρευούσης στὴν πρώτη τάξι, δὲν θὰ κατορθωσωμε νὰ ἐπιτύχωμε τὴ μηχανικὴ ἀνάγνωσι ἡ ὅποια στηρίζεται στὴν ἔξασκησι, ποὺ ἔχει τὸ μάτι νὰ σχηματίζῃ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς γνωστῆς λέξεως εὐθὺς μόλις ἰδῃ τὴν πρώτη μόρο συλλαβὴ της.

Τὸ μάθημα, ποὺ ὅριζουμε νὰ μελετήσῃ στὸ σπῆτι τὸ παιδί, δὲν πρέπει κατὰ τὴ γνώμη μου, νὰ περιορίζεται σὲ λίγες προτάσεις μόνο. Πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὸ ὄστε νὰ μὴ μπορῇ τὸ παιδί νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ. 'Αν τὸ ἀποστηθίσῃ θὰ μᾶς τὸ ἀποδώσῃ δείχνοντας στὸ βιβλίο μὲ τὸ χεράκι μηχανικὰ καὶ λέγοντας τὸ μάθημα ἀπ' ἔξω, δπως κατώρθωσε νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ ἀπ' τὲς πολλὲς φορὲς ποὺ τοῦ τὸ διάβασε ἡ μητέρα ἡ κάποιος ὅλος στὸ σπῆτι.

'Αφοῦ ἀφήσωμε τὸ παιδί νὰ μᾶς ἀποδώσῃ ἀπὸ τὸ βιβλίο ὅλο τὸ μάθημα γιὰ νὰ ἔξασκηται στὴν προφορικὴ ἔκφρασι, ζητοῦμε νὰ μᾶς διαβάσῃ διάφορες λέξεις, ποὺ δὲν εἶναι τοποθετημένες μὲ τὴ σειρά, ποὺ ἀκολουθοῦσε κατὰ τὴν μελέτη του.

Μετὰ τὴν ἐκμάθησι ὅλων τῶν φθόγγων, τὴν ἔνωσι δύο συμφώνων, τὴν ἔνωσι τῶν δύο γγ, τῶν διφθόγγων κλπ., (βλέπετε σελ. 22 'Αναλυτικὸν Προγράμματος) θὰ μπορῇ πειὰ τὸ παιδί νὰ διαβάζῃ πολὺ εὔκολα ὅποτε τοῦ δίνομε ὅλο τεῦχος βιβλίου, λίγο δυσκολώτερο ἀπὸ τὸ πρώτο. Αὐτὸ δὲ γίνεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔξαμινου, ὅποτε ἀρχίζει καὶ ἡ ὀρθογραφία ἀπὸ τὲς πειὸ ἀπλὲς καὶ συνηθισμένες λέξεις.

Στὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης τάξεως συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ μάθημα τῆς ὀδικῆς καὶ ἡ ἀποστήματος μικρῶν παιδαγωγικῶν ποιημάτων. 'Οσο γιὰ τὰ θρησκευτικὰ ἔγω ἀρκοῦμα εἰς τὸ νὰ ἀποστηθίζουν τὰ παιδιά μικρὰς μόνον προσευχάς, καὶ εἰς τὸ νὰ τοὺς διηγοῦμαι ἔγω εἰς ἐπίκαιοις στιγμὲς μία θρησκευτικὴ διήγησι χωρὶς νὰ ζητῶ ἀπόδοσι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ μεοικὲς ὅλες φράσεις μόνον. Γιατὶ γιορτάζουμε τὸ Πάσχα π. χ., καὶ ὅλα. Νομίζω ὅτι τὸ ἴδιο παραγγέλλει καὶ τὸ 'Αναλυτικὸν Πρόγραμμα σελ. 11 καὶ 12 μὲ τὰς ὑποδείξεις τῆς 3 καὶ 4 παραγράφου.

Στὴ δευτέρα τάξι τὰ παιδιά ἔχουν ἀντιληφθῆ πειὰ καὶ τὰ τοῦ Νόμου τοῦ Σχολείου. Ξέρουν τι θὰ πῇ τάξις καὶ

ἀκρίβεια, ξέρουν πῶς τώρα πειὰ εἶναι «μεγαλείτερα» καὶ πρέπει νὰ ἐργασθοῦν πειὸ πολὺ καὶ νὰ μάθουν κατὶ δυσκολώτερο. Αὐτὸ δταν τοὺς τὸ τονίζω, διαβάζω στὰ μάτια τους μία ὑπερηφάνεια, ποὺ τὴ συνοδεύει πάντα ἔνα θριαμβεύτη κὸ χαμόγελο μαζὺ μὲ τὸ στερεότυπο καὶ τὸ τόσο γνωστό σας: «Μάλιστα, κυρία»....

Κάμποντας ἡ δευτέρα τάξις θρησκευτικά, ἡ πρώτη τάξις παρακολουθεῖ μὲ προσοχή. Γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν προσοχὴν τῶν παιδιῶν, ὑπόσχομαι, ποὺν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, πῶς ὅποιο παιδάκι ἀπ' τὴν πρώτη τάξι ἔρει νὰ μοῦ πῇ κατὶ ἀπ' αὐτά, ποὺ θὰ φωτῶ στὴ δευτέρα, θὰ τοῦ βάλω 100! στὸν Κατάλογο. Γιὰ τὰ θρησκευτικὰ τῆς δευτέρας τάξεως δὲν ἀκολουθῶ ποτὲ τὴ σειρὰ τῶν μαθημάτων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ τοὺς δίνω λίγα κεφάλαια διαλεγμένα ἀπὸ τὰ πειὸ γνωστά, εὔκολα καὶ ἐνδιαφέροντα, δπως στὸ 'Αναλυτικὸ Πρόγραμμα τοῦ 'Αν. 'Εκπαιδ. Συμβουλίου τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, σελ. 12.

'Αρχίζει ἔπειτα ἡ 'Ανάγνωσις.

Στὴ δευτέρα τάξι ἔφαρμοδονται καὶ τὰ τοία κύρια στάδια τῆς ἀνάγνωσεως, ἥτοι ἡ μηχανικὴ, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἡμική. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς ἀνάγνωσεως, τὰ παιδιά πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ στὸν τονισμὸ καὶ τὴ στῆξι, νὰ γνωρίζουν δὲ νὰ γράφουν καὶ νὰ δονομάζουν τὰ συνηθέστερα σημεῖα τῆς στήξεως πλὴν τῆς ἄνω τελείας τὴν ὅποιαν εἶναι δύσκολο νὰ κατανοήσουν.

'Ακολουθῶντας τέλος τὲς διατάξεις τῆς ἡμικῆς ἀνάγνωσεως, προκαλοῦμε τὰ παιδιὰ νὰ κατανοήσουν τὴν ἔννοια μιᾶς προτάσεως καὶ ἐπομένως νὰ χρωματίσουν κατάλληλα τὴ φωνὴ τους καὶ νὰ ἀπαγγείλουν ρυθμικά, δπως εἶναι ἀνάγκη.

'Επίσης ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ γίνεται ἡ διήγησις τοῦ μαθήματος.

Τὸ νέο μάθημα, διαβάζω πρώτη ἔγω πάντα, ξεχωρίζοντας μόνο τὶς δύσκολες λέξεις γιὰ νὰ τὲς ἐπανολάβουν τὰ παιδιά—ποτὲ μεμονωμένες μὰ μὲ ὀδόληρη τὴν πρότασι—ἐν ἀνάγκῃ δὲ στὸ τέλος τῆς ἀντιγραφῆς νὰ γράφουν 6—7 φορὲς μιὰ δύσκολη λέξι, ποὺ δρήκαμε στὸ μάθημα.

Στὴ Δευτέρα τάξι ὅριζουμε ἔπίσης ὀρθογραφία, περιορίζομενοι σὲ μὰ μόνο πρότασι μὲ πολὺ λίγες λέξεις, δπως εἶνε στὴ σελίδα 23 τοῦ 'Αναλυτικοῦ Προγράμματος τοῦ Α. Ε. Σ. τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς. 'Η ὀρθογραφία γίνεται κατόπιν στὸν πίνακα καὶ πάνω σ' αὐτὴ γίνεται πάντα ἡ διδασκαλία τῆς γραμματικῆς στὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε καθολοκληρίαν νὰ δίνωμε χαρακτῆρα ἀποστηθίσεως κανόνων, γιατὶ τάτε ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ ἀνιαρὸ τὸ μάθημα τῆς γραμματικῆς, θὰ γίνῃ ἔπίσης μηχανισμὸς χωρὶς ἀξία, χωρὶς ἐφαρμογὴ καὶ ἀδικο κάσιμο χάρον.

Πρέπει βέβαια νὰ ὑπάρχῃ τετράδιο ἴδιαίτερο, ποὺ θὰ ξέρουν τὰ παιδιὰ ὡς «τετράδιο γραμματικῆς» σ' αὐτὸ διμῶς θὰ γράφωμε λίγα μόνο πράγματα, μὲ λόγια δσο μποροῦμε πειὸ ἀπλᾶ. Κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν πρέπει νὰ προχωροῦμε πολὺ, μὲ τὴ σκέψη ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μάθουν πολλά. Ελναι πολὺ προτιμότερο νὰ ἐπιμένωμε νὰ κατανοήσουν καὶ ἐφαρμόσουν δλίγα.

"Οταν ἥλθα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σχολεῖο ἔδω, βρῆκα στὴ πρώτη τάξι παιδιὰ ποὺ ξέρεαν νὰ ἀπαγγείλουν θαυμάσια τί λέγεται συναίρεσις. Τὰ ἴδια δμως παιδιὰ ἔκομπταν ἀγωνιῶδῶς στὴν ἀνάγνωσι καὶ ἡ προφορά τους ήταν περισσότερο ἀγγικὴ παρὰ ἔλληνική. Αὐτὸ τὸ ἀναφέρω ὅχι γιὰ νὰ μειώσω—ποὺς Θεοῦ!—τὴ διδακτικὴ θιανότητα τῆς προκατόχου μου, κάθε ὅλλα ἔχω λόγους νὰ τὴ θαυμάζω

γιὰ τὴ καρτερικότητα καὶ γιὰ τὴ μεγάλη της ἔργασία. Ἐ-
“είνη βέβαια ἐφόροντισε νὰ διδάξῃ τὴ γραμματική, ποὺ ταί-
ριασε στὴ πέμπτη τάξη. Αὐτὸ τὸ φοβερὸ κακὸ συμβαίνει
συνήθως καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαίτησι ποὺ ἔχουν μερικοὶ γονεῖς
νὰ μάθουν γραμματικὴ τὰ παιδιά τους, μὰ τὰ παιδιά δὲν
μποροῦσαν καθόλου νὰ εἶναι κατηγορισμένα ἀπ’ τὶς μικρό-
τερες τάξεις, διότι δὲν φθάνει ἡ ὥρα τοῦ ἀπογεύματος γιὰ
τόσα πράγματα.

Στὴ δευτέρα τάξη ἐπίσης μποροῦμε νὰ ἀρχίσωμε τὲς
γραπτὲς ἐκθέσεις, ἀφοῦ τὰ παιδιά ὅπως εἴπαμε ἔχουν ἀρ-
κετὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τους καὶ ἀπὸ τὸ Ἀμερικα-
νικὸ Σχολεῖο.

“Ο, τι θὰ γοάψῃ γιὰ ἔκθεσι τὸ παιδὶ τῆς δευτέρας τά-
ξεως, δὲν θὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ βέβαια πολύ, ἂς μὴν ἀπελπι-
ζόμεθα ὅμως. Σιγά-σιγά θὰ γίνη ἡ ἐξάσκησις καὶ θὰ ἐ-
πιτύχωμε ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιδιώκουμε. Ἐμένα τοῦλάχιστο μὲ
ἴκανοποιει καὶ μόνη ἡ σκέψις δτὶ τὰ παιδιά εἶναι εἰς θέσιν
νὰ τοποθετοῦν ἐλληνικὲς λέξεις, ἔστω καὶ ἀτεχνα καὶ ὁρ-
θογραφικῶς τελείως σφαλμένες, γιὰ νὰ ἀποδώσουν μ’ αὐ-
τὲς νάτι, ποὺ σκέπτονται. Ποτὲ δὲ δὲν εἴπα στὰ παιδιά πῶς
ἔγραφαν κάτι πολὺ σφαλμένο, γιατὶ μὲ ίκανοποιει τὸ
ὅτι ἀραδιάζουν τὲς σκέψεις των στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα· κι’
αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς σκοπὸς τοῦ ἐλληνικοῦ
σχολείου στὴν Ἀμερική. Στὸ τέλος τοῦ καθημερινοῦ μαθή-
ματος καὶ ποὺν ἀπὸ τὴν προσευχὴν γίνεται ἐπὶ δέκα λεπτά
ώδικη. Τὰ παιδιά λένε κάθε μέρα ἔνα τραγουδάκι ιδίως
συναδευμένο μὲ κινήσεις, κι’ αὐτὸς εἶναι ἔνα ἀκόμη μυστι-
κὸ δικό μας γιὰ νὰ προσελκύσωμε στὸ σχολεῖο τὸ μικρό
μας κόσμο.

Τὰ παιδιά φεύγοντας ἀπὸ τὴν τάξη θὰ διατηρήσουν
τὴν τελευταία αὐτὴ τερπνὴ ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ «GREEK
SCHOOL» κι’ αὐτὸς θὰ τὰ κάμη νὰ φθοῦν μὲ χαρὰ πάλι
τὴν ἄλλη μέρα.

A. T.

ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ "Η ΤΕΛΩΝΗΣ;

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

ταιοδοξία εἶναι ἀπλὴ καὶ καθαρὰ ὑπερηφάνεια, εἶναι τέ-
λος Φαρισαϊσμός, ἀνάξιος τοῦ χριστιανοῦ. Δὲν εἶναι λοι-
πὸν δυνατόν, ἀφοῦ ὡς Φαρισαῖος ἀνέβης εἰς τὸ Ἱερόν, καὶ
ὡς Φαρισαῖος συμπεριεφέρθης μέσα εἰς αὐτό, δὲν εἶναι, λέ-
ῶ, δυνατὸν «νὰ καταβῆς δεδικαιωμένος». Δὲν εἶναι δυνα-
τὸν ὁ ἐρχομός σου εἰς τὸν Ναὸν ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνήργας,
νὰ σοῦ χρησιμεύῃσῃ εἰς τίποτε καλόν. Τούναντίον, θὰ ἐπι-
στρέψῃς εἰς τὸν οἰκόν σου φροτωμένος μὲ μίαν ἀκόμη με-
γάλην ἀμαρτίαν. Θὰ φύγης ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν περιφρο-
νητῆς τοῦ Θεοῦ καὶ σκανδαλοποιός. Κανεὶς δὲ ἀπὸ ἥμᾶς
ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ληφιονῇ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο «ΟΥΑΙ»
τοῦ Κυρίου, δι’ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὅποιους «τὸ σκάνδαλον
ἔρχεται».

‘Ο Φαρισαῖος τῆς Παραβολῆς—κατὰ τὴν δημητὴν δια-
βεβαίωσιν τοῦ Σωτῆρος—ἀπέτυχεν οἰκτρῶς εἰς τὴν προσ-
πάθειάν του, νὰ θέσῃ πρὸ τοῦ Οὐρανίου Θρόνου τὰς ψυχι-
κάς του ὑποθέσεις. Διότι εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν καὶ πρόθεσιν
καὶ εἶχε τοιαύτην, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸ Ἱερόν. ‘Ο ἀνθρώπος
δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχῇ, ἀλλὰ
διὰ νὰ ἀπαιτήσῃ εἰς τὸν Θεόν τὸ κομβολόγιον τῶν ἀμ-
φιδόλων ἀρετῶν του. Δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεῖον κατοικητή-
ριον διὰ νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκλιπαρῶν τὸ ἔλε-
ός Του, ἀλλ’ ἐφαντάσθη δτὶ εἰσῆλθεν, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν

ἄλλου ὅμιοίου του, τὸν ὅποιον διενοεῖτο νὰ θαμβώσῃ μὲ τὰς
ὑπερηφάνους βατολογίας του.

Σκάληξ αὐτὸς τῆς γῆς, ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ ὑπερηφα-
νον τὴν φωνήν, δχι διὰ νὰ ὀμοιογήσῃ τὰς ἀμαρτίας του,
ἄλλα διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν μισθὸν του ὁ γεννάδας, διότι «έδε-
κατίζε τὸ ἥδυσμον καὶ τὸ ἄνηθον!...» Καὶ ἐπροχώρησε
καὶ παρὰ πέρα ἀκόμη. Κριτής αὐτὸς αὐθαίρετως γεννόμενος,
ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου καὶ μόνου Κριτοῦ, ἐδίκασε στιγμαί-
ως, κατεδίκασε καὶ περιεφρόνησε τὸν ταπεινόφρονα Τελώ-
νην. Καὶ ἀπέτυχη οἰκτρῶς· ἐστεοήμη τῆς θείας εὐσπλαγχνί-
ας. Δὲν κατῆλθεν εἰς τὸν οἰκόν του δεδικαιωμένος. Πολὺ
φυσικά δέ. Διότι μὲ τὴν ὑπεριφάνειαν καὶ τὸν τῦφρον δὲν
συμβιβάζεται καθόλου νὴ εὐσέβεια. Μόνον δὲ ἡ πραγματικὴ
εὐσέβεια καὶ ἡ ἀκρα ταπεινωσίς φθάνουν εἰς τὸ ὑψος τῆς
θείας μεγαλειότητος.

Καὶ ὁ Τελώνης; ‘Ο Τελώνης ἥτο ἀνθρώπος ἀμαρτω-
λός. Καμία δὲν ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολία. Τὴν ἐπο-
χὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἐλέχθη ἡ παραβολή, αἱ λέξεις ἀμαρ-
τωλὸς καὶ τελώνης ἐσήμαινον σχεδὸν τὸ ἥδιον πρᾶγμα. ‘Αλ-
λὰ μέσα εἰς τὴν σωρείαν τῶν ἀμαρτιῶν του ὁ ἀνθρώπος
αὐτὸς κατώρθωσε νὰ κρύψῃ δύο μεγάλας ἀρετάς: Πρῶ-
τον ἀνεγνώριζε τὰς ἀμαρτίας του καὶ δὲν προσεπάθει διὰ
διαφόρων γελοίων καὶ ἀνοήτων προφάσεων νὰ τὰς σκεπά-
σῃ καὶ νὰ τὰς δικαιολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ δεύτε-
ρον, ἥτο ἀνθρώπος ταπεινὸς καὶ εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς
τοὺς λόγους καὶ εἰς αὐτὰς τὰ κινήσεις του.

‘Η ἐπίγνωσις τῶν ἀμαρτιῶν του τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ
‘Ιερόν διὰ νὰ προσευχῇ. Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη του τὸν
διδάσκει καὶ τῷ ἐπιβάλλει ἀξιέπαινον ἐν τῷ ‘Ιερῷ διαγω-
γήν. Δὲν ἔβαλεν αὐτὸς τὰ φανταχτερώτατα τῶν ἐνδυμάτων
του, μολονότι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἥτο πλούσιος,
ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ τελῶναι ἥσαν. Δὲν εἰσῆλθε μὲ τὸ κε-
φαλί ὑψηλά, μὲ μειδίαμα περιφρονήσεως πρὸς τοὺς περὶ¹
αὐτὸν πτωχοτέρους. Δὲν ἔζητησε καὶ δὲν κατέλαβε καμ-
μίαν περίωπτον θέσιν. Δὲν ἔζητησεν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ
Ναοῦ οὐδεμίαν ἰδιαιτέρων προσοχὴν ἢ ὑπηρεσίαν. Εἰσῆλ-
θεν εἰς τὸν Ναὸν ὁ Τελώνης γεμάτος φόβον, γεμάτος συ-
στολὴν διότι ἔγγνωριζε καλῶς ποῦ εἰσήχετο. ‘Εβαδίζε μὲ
μεγάλην προσοχήν, χωρὶς νὰ κάμη κανένα ἀπολύτως θόρυ-
βον. ‘Εξέλεξε μίαν ἀφανεστάτην γωνίαν διὰ νὰ προσευχῇ
θῆ, γνωρίζων δτὶ, δποδήποτε, ἐν τῷ Ναῷ, θὰ εὐρίσκετο
ἀσφαλῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν ὑφένει τὴν φωνὴν διὰ νὰ
ἀκούσουν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ τύπτει τὸ στῆθος. Καὶ ἡ προσευ-
χὴ του; ‘Εξη μόνον λέξεις ἥτο: «Ο Θεὸς ίλασθητί μοι τῷ
ἀμαρτωλῷ». Θέε μον λυπήσου με τὸν ἀμαρτωλόν. ‘Εξη μό-
νον λέξεις, ἀλλὰ λέξεις πραγματικῶς μαγικαί, αἱ ὅποιαι, δε-
δουμένης τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Παναγάδου καὶ Πανο-
κτίριου Πατρός, γίνονται αἱ πέντε μέγισται βαθμίδες
τῆς νοητῆς κλίμακος, διὰ τῆς ὅποιας ὁ βορδοράδης καθαρί-
ζεται, δ ταπεινὸς ἀνυψοῦται, δ Τελώνης ἀνέρχεται εἰς τὸν
Οὐρανόν!

‘Η εἰκὼν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου εἶναι ἀχειρο-
ποίητος. Τὴν ἔξωγράφησαν τὰ ἀφενδέστατα τοῦ γλυκυτά-
του Ἰησοῦ χεῦλη. Πρέπει νὰ τὴν χαράξῃ καθέ Χριστιανὸς
καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν διάνοιαν· καὶ νὰ τὴν φέρῃ
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του πάντοτε μέν, ίδιαιτέρως δέ, δταν
μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ἔρχεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ
συμπροσευχῇ. Διὰ νὰ αἰσθάνεται συνεχῶς, τὴν ὑπερτάτην
εὐτυχίαν, δπως τὴν ἡσθάνθη καὶ δ Τελώνης, δταν νοερῶς
ήρουσε τὴν φράσιν τοῦ Κυρίου: «Κατέβη· οὗτος εἰς τὸν
οἰκόν του δεδικαιωμένος...»

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Brighton, Mass., 28 Ιανουαρίου.

Κον Διευθυντήν τοῦ «Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ»:

Πρὸ δὲ ήμερῶν συνεζητούσαμεν μὲν μερικές γνωστές μους καὶ μοῦ ἀνέθεσαν νὰ σᾶς γράψω καὶ παρακαλέσω ἐὰν εἰνε δυνατὸν νὰ μᾶς ἔξηγήσετε μέσον τοῦ Παρατηρητοῦ, γιατὶ μερικοὶ πιστεύουν πῶς τὰ μνημόσυνα πρέπει νὰ γίνωνται πρὸ τῶν σαράντα ήμερῶν, δηλ. νὰ ἀφήνωμεν 3-4 ήμέρας ἥ καὶ στὰ τριμήνα καὶ στὰ ἔξαμηνα κλπ., καὶ νὰ μὴ γίνωνται μετ' αὐτά. Εγὼ πιστεύω ὅποιαδήποτε ἡμέρα ἥ ἐποχὴ νὰ γίνῃ εἰνε τὸ ἴδιο, μὰ δὲ πολὺς κόσμος πιστεύει δπως σᾶς περιγράφω ἀνωτέρω. Θὰ περιμένωμεν μὲν λίγα λόγια νὰ μᾶς ἀπαντήσητε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων.

Σὲ σεβασμὸν

Π. Σ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὰ μνημόσυνα ὅρισεν ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας μὲ τὸν σκοπόν, δπως διὰ τῶν προσευχῶν αὐλήρου καὶ λαοῦ ζητῆται ἡ θεία εὐσπλαγχνία ὑπὲρ τῶν ψυχῶν. Επομένως εἰς οἰανδήποτε ἡμέραν καὶ ἀνά γείνῃ τὸ μνημόσυνον ἐκτελεῖ τὸν ἴδιον προορισμὸν καὶ φυσικά δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γίνωνται διακρίσεις ἡμέρῶν διὰ τὴν τέλεσίν του.

Εἰνε δῆμος ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ τελῆται τὸ μνημόσυνον ἐνὸς νεκροῦ κατὰ τὴν 3ην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου του, κατὰ τὸ ἐννεαήμερον, κατὰ τὸ σαράντισμα καὶ εἰς τὸ ἔτος.

Εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγάς, βιβλίον τοῦ Ε' αἰῶνος, δίδεται μάλιστα καὶ κάποια δικαιολογία περὶ τοῦ διατὸν ἐτάχθησαν αἱ ἡμέραι αὐτά, ἥτοι ὅτι ἡ τρίτη ἡμέρα ἐτέθη εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἥ ὅποια ἔγινε τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἥ 9η ἡμέρα διότι εἰνε τρεῖς φοράς ἡ τρίτη ἡμέρα. Η 40η ἡμέρα διότι ὁ ἀριθμὸς τεσσαράκοντα μὲ διάφορα γεγονότα καθιερώθη ὡς: τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπένθησαν οἱ Ἐβραῖοι τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως, τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐνήστευσεν δὲ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἔρημον, μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀνάστασίν του ἀνελήφθη ὁ Σωτὴρ καὶ ἄλλα δημοια. Τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον διότι πάντοτε ἡ ἐπέτειος γεγονότων πολιτικῶν ἥ θρησκευτικῶν, ἥ γεννήσεως ἥ ἄλλου τινὸς δημοίου συμβάντος ἐτηρεῖτο, καὶ ἔωρτάζετο ὑπὸ ἀτόμων καὶ δημάδων.

Ἐὰν αἱ δικαιολογίαι αὐταὶ ἔχουν ἥ δὲν ἔχουν ἀξίαν καὶ ἀπλῶς μόνον εἰνε ἔνα είδος προσπάθειας τῶν μυστικιστῶν ἥ ἀλληγοριστῶν, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ κάθε τι ἐζήτουν κάποιαν ἀλληγορικὴν σημασίαν νὰ ενδισκουν ἥ νὰ ἐφαρμόζουν, αὐτὸν εἰνε ἄλλο ζήτημα. Πάντως δῆμος χάριν τῆς τάξεως ἔγιναν παραδεκταὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν τακταὶ ἡμέραι διὰ τὴν τέλεσιν τῶν μνημοσύνων, δηλ. εἰς τὰς 3, τὰς 9, τὰς 40, καὶ εἰς τὸ ἔτος.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐνῷ καθοιανδήποτε ἡμέραν γίνεται μνημόσυνον ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν του, δῆμος εἰνε καλλιτερα νὰ κρατῶμεν κάποιαν τάξιν καὶ νὰ τὸ τελῶμεν κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτὰς περιόδους ἀκολουθοῦντες τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

·Αριθ. Πρωτ. 94.

Ίερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀθηναγόρα, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ίερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἄσμένως γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ Ίερότητι ὅτι εἰσεπράχθη ὑπὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικοῦ Ταμείου τὸ προφρόνιον ὅπ' αὐτῆς ἀποσταλὲν ποσὸν Δολλαρίων, προϊὸν τῆς δευτέρας δόσεως τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων περιαχθέντος ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Πατριαρχείου δίσκων ἐν ταῖς ἑορταῖς ἑκκλησίαις τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπίσης γνωρίζομεν ὅτι ἐλάθομεν καὶ τὰς διὰ τοῦ ἀπὸ κε, Δεκεμβρίου π. κ. γράμματος αὐτῆς διαβιβασθείσας ἡμῖν δύο ἐπιταγάς προϊόντος δίσκων ἐν τῷ παρελθόντι ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ταμείου.

Ἐγκλείοντες ἐν τῇ παρούσῃ τὰς ἀποδείξεις παραλαβῆς, προσαγόμεθα, ἔξι ἀποφάσεως συνοδικῆς, ἐκφράσσοι πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγαπητὴν Ίερότητα καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὰ μάλιστα συγκινουμένης ἐκ τῆς στοργικῆς πρὸς αὐτὴν διαθέσεως τῶν εὐλογημένων τέκνων αὐτῆς.

Η δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας Ίερότητος.

·απλζ' Φεβρουαρίου ε'.

† Ο Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
·Αριθ. Πρωτ. 174.

Ίερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀθηναγόρα, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ίερότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἄφορμὴν ἐκδηλώσεως καὶ αδιθις τῆς εὐαρεστείας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τε τὴν ὑμετέραν ἀγαπητὴν Ίερότητα καὶ πρὸς τὸ αὐτόθι εὐσεβές πλήρωμα παρέσχε τὸ ἀποσταλέν καὶ ληφθὲν ἀσφαλῶς ποσὸν Δολλαρίων, προϊὸν τῆς δευτέρας δόσεως τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων περιαχθέντος ἐν τοῖς Ιεροῖς Ναοῖς τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς δίσκου ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ταμείου.

Τὴν εὐαρέσκειαν ταύτην σὺν ταῖς θερμαῖς εὐχαριστίαις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διερμηνεύοντες καὶ διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς ἡμῶν, εὐχόμεθα ὅπως δ. Δοτήρ παντὸς ἀγαθοῦ ἐπιδωπιλεύσῃ πλουσίαν πάντοτε ταῖς εὐσεβέσι Κοινότησι τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ καὶ αὔξῃ καὶ κατευδοῖ τὰ κατ' αὐτάς, πρὸς χαράν καὶ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἡτις μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὴν ἔνεις ζωὴν τῶν ἐκασταχοῦ τέκνων αὐτῆς.

Η δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας φίλης Ίερότητος.

·απλζ' Φεβρουαρίου ι'.

† Ο Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ
·Αγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

ΕΛΛΗΝ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Β. ΚΑΙ Ν.

ΤΜΗΜΑ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

'Εν Αστορία, Ν. Υ. 25 Φεβρουαρίου 1937.

Πρὸς τὰ ἀγαπητὰ ἡμῶν τέκνα:

Τὸ Τμῆμα Ἱεραποστολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀποβλέπον εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην δημιουργίας θερμοτέρας καὶ διαυγεστέρας θρησκευτικῆς ἀτμοσφαίρας παρὰ τῇ ὁμογενείᾳ, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅπως, πρὸς τῇ γενομένῃ ἐργασίᾳ διὰ τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ο Ορθόδοξος Παρατηρητής», καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ περιοδεύοντος Ἱεροκήρυκος Πανος. Τιμοθέου Παντελάκου εἰς Ν. Ἀγγλίαν, ἐφαρμοσθῇ συστηματικώτερον καὶ τὸ δ' ἐδάφιον τοῦ 12ου ἀρχρου τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιον προβλέπει «Περὶ κυκλοφορίας θρησκευτικῶν βιβλίων» ἀποσκοπεῖ δὲ τὴν πλήρωσιν ἐνὸς μεγάλου κενοῦ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν ζωήν. Τὸ κενὸν δὲ τοῦτο εἶναι ἡ σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἔλλειψις θρησκευτικῶν βιβλίων ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ορθόδοξον Οἰκογένειαν ἐν Ἀμερικῇ, μὲ δπωσδήποτε λαϊκὸν χαρακτῆρα γεγραμμένων, ἵνα εἶναι εὐνόητα εἰς δλους.

Ολαὶ αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, αἱ Προτεσταντικαὶ καὶ ἡ Παπική, ἔχουν ἑκατοντάδας τοιαῦτα βιβλία, μὲ θέματα θρησκευτικοῦ περιεχομένου, πρὸς θεραπείαν τῶν ψυχικῶν ἀναγκῶν καὶ περιφρούρησιν τοῦ ποιμνίου των εἰς τὴν πίστιν αὐτῶν. Εἰς ἑκάστην δὲ οἰκογένειαν Καθολικὴν ἡ Προτεσταντική, ὑπάρχουν πάντοτε δεκάδες βιβλίων.

Μόνον εἰς τὴν Ορθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἡ ἀν εὐρίσκωνται δλίγα, μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται καὶ φυλλάδες ἀνάξιαι λόγου.

Τοῦτο συμβαίνει ὅχι διότι δὲν ὑπάρχουν συγγραφεῖς μεταξὺ τῶν θεολόγων μας Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀλλὰ διότι δὲν ὑποστηρίζεται τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας, μολονότι εἶναι τὸ σημαντικώτερον καὶ ψυχικῶς ἐπωφελέστερον. Διὰ τοῦτο τὸ Τμῆμα τῆς Ἱεραποστολῆς ἀνέγραψεν εἰς τὸ πρόγραμμά του νὰ εἰσαγάγῃ τοιαῦτα βιβλία εἰς τὰς οἰκογένειας τῆς ὁμογενείας μας μὲ ἀσήμαντον δι' αὐτὰς δαπάνην. Ἀφοῦ ἔσχε λαμπρὰν ἐπιτυχίαν μὲ τὸ πρῶτον βιβλίον τὸ ὅποιον ἔξεδωκε: «Διατὶ νὰ πάσχῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ δὲν εὐσεβής καὶ ἀγαθός» τοῦ Πανοσιολ. Ἀθηναγόρα Καβάδα, προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δευτέρου βιβλίου: «Τὸ Ὑπερόπεραν ἡ Ή Απόκοσμος Ζωὴ» τοῦ ἴδιου συγγραφέως. Τὸ νέον τοῦτο βιβλίον εἶναι γεγραμένον μὲ τὸ ἴδιαζον εἰς τὸν ἐν λόγῳ Συγγραφέα εὐληπτότατον καὶ αἰχμαλωτίζον τὸν ἀναγνώστην ὑφος καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 120 σελίδας, διπλασίας δηλ. ἀπὸ τὸ προηγούμενον, εἰς ὡραιοτάτην ἔκδοσιν. Ή τιμή του ὡρίσθη καὶ πάλιν ἀπιστεύτως μικρά, μόνον 25 σὲντς συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, διὰ νὰ ἀποκτηθῇ δηλ. εὐκολώτατα ἀπὸ δσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας οἰκογένειας.

Οἱ ἀγαπητοὶ ὁμογενεῖς παρακαλοῦνται νὰ ἀποταμοῦν πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους των διὰ τὴν ἀπόκτησιν καὶ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ βιβλίου «Τὸ Ὑπερόπεραν ἡ Ή Απόκοσμος Ζωὴ».

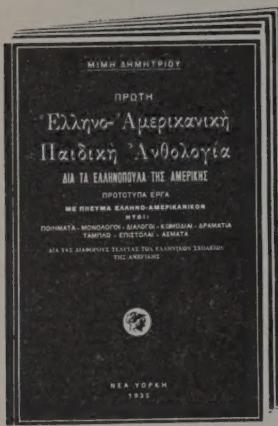
'Ο Πρόεδρος

† 'Ο Αμερικῆς ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Σημ. Ορθ. Παρατηρητοῦ.—Τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον τοῦ Τυποτοῦς τῆς Ἱεραποστολῆς τοῦ ὀποίου ἀρκετά τυπάματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ Περιοδικὸν τοῦτο ὑπὸ τὸν τίτλον: Ζωὴ—Θάνατος — Ζωὴ, διάναται οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Ορθοδόξου Παρατηρητοῦ νὰ ἀποκτήσωσιν ὁλόκληρον ἀμέσως ἀποτελό-

μένοι πρὸς τὸν Ἐθημέριον τῆς Ἐκκλησίας ἑκάστης Κοινότητος. Σινεπῶς θεωροῦμεν περιττὸν νὰ σινεγίδωμεν τὴν καταχώρισιν τῶν ὑπολοίπων τριάκοντα πέντε δελιδῶν τοῦ ἔργου εἰς τὸ Περιοδικόν, καὶ ἐλπίζουμεν ὅτι ὅλοι θὰ σπείδουν νὰ τὸ ἀποκτένουν.

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Περιέχει νέα Έλληνοαμερικανικά Ποιηματάκια, Μονολόγους, Διαλόγους, Κωμωδίες, καὶ ἄλλα

“Ολα παραμένα ἀπό τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἰς γλώσσαν τὴν ὅποιαν ἔννοοῦν. Λίαν ἀριστούμενα διὰ τὰς παρουσιάσεις τῶν παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν μας ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς τὰς ἔξτασεις, τὰς ἔορτὰς καὶ πλ.

‘Η «Παιδική Ἀνθολογία» δίδει ζωὴν μὲ τὰ διάφορα ἔργα τῆς καὶ κατενθουσιάζει τὰ παιδιά μας. Τὰ κάμινει νὰ ἀγαποῦν τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποῦ ἀφήσαν τὸ Σχολεῖον τὰ προτεῖ μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Περιλαμβάνει 45 Ποιήματα, 46 μικρούς καὶ μεγάλους Διαλόγους, 13 Παιδικὰ Θεατρικὰ έργα καὶ Κωμῳδίας, μὲ νέον Ἑλληνοαμερικανικὸν πνεῦμα, μεταξὺ τῶν ὅποιων τὰς ιωμῳδίας «Μπίζνες μὲ Λουκούμια», «Η Παραμάνα», «Τὸ Κέκι», «Τὸ Πάθημα τοῦ Δικηγόρου», «Ἄχ Δολλάριον»—καὶ τὰ δούματα «Τὰ ὄφραντα 'Ελληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς», «Η Ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος», καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα, ὅλα κατάλληλα διὰ πᾶσαν ἔορτὴν ἢ ἄλλην περιστασιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο 'Εθνικός μας 'Υμνος
Star Spangled Banner
Ἀγαποῦμε τὴν Ἑλλάδα!
Ἡ Νέα Μαθήτρια
Τρόπος, λό, λό!
Γράμματα Ἑλληνικά
Ἄλφα—Βῆτα
Διαβάζω Ἑλληνικά
Ἡ Κουνελίτσα
Τὴν Ἑλλάδα 'Αγαπῶ!
Δῶρα Πειραιώνας
Στὸν Καινούριο Χρόνο
Ωμοσφή 'Ελλάδα!
Πανιά 'Αφιστοτέλη
Σάρκα Ἑλληνική
Ἀνοιξη στὴν Πατρίδα
Μόνο στὴν Ἑλλάδα
Ἡ 'Ελληνοπόλια
Εἶμαι Γραικός!
Τὰ 'Οφραντα 'Ελληνόπουλα
Ἐλληνες θὰ πεθάνωμε!
Ἐδγέ σου Σπαρτιάτη!
Παιδά μου, θὰ γνοίστε;
Εἰς τὸν Πατριάρχη μας
Εἰς τὸν Ἀθηναγόρα
Πάσχα γλυκό, 'Ελληνικό!
Ἡ Ε ὁ θάνατος!
Θέλωμε Σχολεῖα!
Ἡ Κρυφὴ Ἑλλάδα
Χριστούγεννα στὴν Σενητεία
Τὸ Μήνυμα (Τὰ 'Ελληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Μητέρα 'Ελλάδα)
(Ἡ Μητέρα 'Ελλάδα πρὸς τὰ 'Ελληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς).
Θὰ Μείνωμε 'Αγνές!
Παύδι μου! 'Αχ! Μοῦ 'Εφυγες!
Θυμᾶσσα; (Ο καῦμδος τῆς Μάννας)
Τὸ 'Ονειρό μου!
Τὸ Μεγάλο Παφάτον τῆς Μάννας.
Σχολεῖα! 'Ελληνικὰ Σχολεῖα!

Στὴ Μάννα μας Ἑλλάδα
Ο Καῦμδος τοῦ Σενητείμενου
Χριστὸς Ἀνέστη, Σένε!
ΟΝΤΙΛΜΠΟΝ ΠΟΡΤΟΥΝΤΗ
Φιλοσοφία (Ο Σωκράτης)

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Πασχαλινὸς Διάλογος
Τὰ Κόκκινα Ανγά
Πεθαίνω γιὰ τὸ μέλι!
Χριστουγεννιάτικος Διάλογος
Ποιὰ Εἶναι ἡ Πατρίδα σου;
Τὸ Ἀλφάθητον
Τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον
Εὐάγγελος—Χριστίνα
Χρηστίνα—Εὐάγγελος
Αἱ Δύο Σημαῖαι
Ἡ 'Υψωσις τῆς Σημαίας
Ἐλλάδα—Ἀμερικὴ
Τὰ 'Αγια Χώματα
Σχολεῖο 'Ελληνικό! Θὰ τρελλαθῶ!
Ιατρὸς καὶ Ἀσθενής.
Τὰ δῶρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου
Τὸ Δῶρον τεῖ Μητέρας
Καράνια 'Ελληνικά
Ἐλλάς—Σκότος—Ποιλιτισμός
Ο Δρόμος τῆς 'Αφετῆς
Λαμπρὸν Παράδειγμα
Ὑπερόφανοι (Τρωκίδες Πόλεμος)
Παράδειγμα διὰ τὰς Ἑλληνοπόλιας μας
Οι θεοί. 'Ο Ολυμπιος.
Ο Μαραθώνειος Δρόμος
Θερμοπόλαι. 'Αμερικανικὰ Σχολεῖα.
Ναυμαχία Σαλαμίνος. Ποιλιτισμὸς τοῦ κόσμου καὶ οἱ 'Ελληνες.
Ολυμπιακοὶ 'Αγῶνες. 'Ελλάς, ή Μητέρα.
Ο Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς
Νικόλαος Μᾶροφ Μπωτλερό. — Ιωάννης
Ροκφέλλερ, δ Νεώτερος.
Γουνίλλαιμ Κίγκ
Λόρδος Βόνων
Μιχαήλ 'Αναγνωστόπουλος

Γεώργιος Πάτριτς Καλβοκορέσης
Συνταγματάρχης Μίλλερ
Ιστορικὸν τοῦ Ντηλμπόν
Γεώργιος Δημητρακόπουλος (δι πρῶτος 'Ελλην Βουλευτής).
Ιωάννης Παπαδόπουλος (δι πρῶτος 'Ελλην Δικαστής).
Νικόλαος Ψωκῆς (δι πρῶτος 'Ελλην ἀντεπαγγελεύς).
Δημήτριος Γερούλης (ή νέα μας Γενεά).
Ρήγας Φεραίος.—'Ελληνικὴ Ελευθερία.
Γεώργιος 'Αβερόφωφ. (Ο 'Αβερόφωφ τῆς Ἀμερικῆς).
Τὰ 'Ελληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς
Ἡ Μεγάλη Θυγατέρα τῆς Ἑλλάδος
Ο Ναύαρχος Κουντουριώτης
Οι Τρεῖς Ιεράρχαι

ΚΩΜΩΔΙΑΙ — ΕΡΓΑ

Ἡ Παραμάνα. (Μικρὰ Κωμωδία).
Τὸ Κέκι. (Μικρὰ Κωμωδία).
Μπλίνες μὲ Λουκούμια. (Μικρὰ Κωμωδία).
Τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. (Μικρὸν ἔργον).
Σάντα-Κλώς. (Χριστουγεννιάτικον ἔργον).
Ἡ Γέννησης τοῦ Χριστοῦ. (Χριστουγεννιάτικο 'Ἐργον).
Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. (Ἐθνικόν).
Τὰ 'Οφραντα 'Ελληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς (Δραμάτιον).
Ο Λεωνίδας εἰς τὰς Θερμοπόλιας
Τὸ Πάθημα τοῦ Δικηγόρου (Κωμωδία μονόπραξτος).
Τὸ 'Ελληνικὸν Σχολεῖον ἐν Ἀμερικῇ. (Εἰδόν πράξεις. Νέα καὶ Παλαιὰ ἐποχή.)
Ἡ 'Ανάστασις τῆς Ἑλλάδος. (Τραγῳδία 'Εθνική. Εἰς τοεῖς πράξεις.)
Ἄχ! Δολλάρια! (Μονόπραξτος Κωμωδία).
Ἐπιστολαὶ.—('Αλληλογραφία παιδιῶν μετὰ τῶν γονέων των. 'Ωραίον σύντημα. Διὰ τὰ Παιδιά. Διὰ τὸν Διδασκάλους. Διὰ τὸν Γονεῖς.)
Τραγούδια Δημώδη. 'Απὸ τὰ καλλίτερα. Εἰκόνες (Ταμπλά). Κλπ. Κλπ. Κλπ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ, ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΚΛΠ. --

“Αν πρόκειται νὰ διοργανώσετε 'Εορτήν, Σχολικήν ή Κοινωνικήν, καὶ θέλετε νὰ παρουσιάσετε ἔργα ζωντανά, 'Ελληνοαμερικανικά, ἔργα ποῦ νὰ είμποροῦν νὰ τὰ ἀπολαύσουν καὶ νὰ τὰ χωνεύσουν καὶ οἱ μικροί καὶ οἱ μεγάλοι, προμηθευθῆτε τὸ πολύτιμον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Μ. Δημητρίου. Εἰς αὐτὸν θὰ εὕρετε τόσην ποικιλίαν ἔργων, ὡστε νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐκλέξητε τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν περίστασιν, ἀπὸ ποιηματάκι διὰ παιδιά τῆς πρώτης τάξεως, μέχρι τελείων θεατρικῶν ἔργων διὰ μεγάλους.

Τὸ βιβλίον τιμάται \$1.00 καὶ ἀποστέλλεται προπληρωτέον ἢ C.O.D. Ἐκπτωσις διὰ 3 ἢ περισσότερα ἀντίτυπα 30%.

ΣΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "Η ΓΡΑΦΑΤΕ

D. C. DIVRY, Inc., 240 WEST 23rd STREET, NEW YORK CITY